

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 8th, 1963 — No. 586 — 18th YEAR OF PUBLICATION

". . . opdat ik in dit leven de eeuwige Sabbath aanvange."
Heidelb. Cat. Zondag 38.

De Zondag op de tocht

(2)

"Duizenden mensen liggen op zomerse zondagen zonnebadend aan het strand, op de grote wegen rijden de auto's voetje voor voetje in schier eindeloze file's, trein- en busbedrijven beleven hoogtijdagen. Hoe moeten de christenen — van wie velen heel wat gemakkelijker dan jaren geleden besluiten tot een zondags bezoekje aan familie elders of tot een zondags ritje door de natuur — staan tegenover deze massale recreatie, tegenover het "uitgaan op zondag" in het algemeen? Mag de dag waarop de christen de opstanding van zijn Heer herdenkt voor hem een dag van ontspanning zijn?"

Dit zijn enkele der vragen, die redakteur J. G. A. Thijs van "Trouw" aan enkele vooraanstaande Nederlanders heeft gesteld en waaraan wij in ons vorig nummer reeds aandacht hebben besteed.

Wij willen daar graag nog even op doorgaan, omdat dit probleem hier minstens even urgent is als in Nederland.

Als wij nu eens teruggaan tot de oorsprong van de Dag des Heren. Indien wij het scheppingsverhaal in Genesis aandachtig lezen, ontdekken wij daarin een climax. Het was eerst woest en ledig op de aarde. De Heilige Geest was aan het werk, in het donker. Toen schiep God het licht, waardoor het werk van de Geest zichtbaar werd. Er kwam gestalte in de schepping, zodra de wateren van het land werden gescheiden en de atmosfeer werd geschapen. Alsof de aarde er op wachtte, schiep God bomen, planten, gras en bloemen. Deze werden met een ongekende schoonheid overgoten toen God de zon schiep en er een spel van licht en schaduw ontstond. Opnieuw, alsof dit alles er op wachtte, schiep God de dieren en daarna, als kroon, de mens. Toen dit klaar was, r u s t t e God. Wat was dit rusten anders dan een Zich verlustigen in de schoonheid, in de perfecte reflectie van de Schepper? Het was een grote symphonie van lof en aanbidding voor God. Dit was het toch wat God zegende en heiligde? Zou dit iets te maken kunnen hebben met het vierde gebod, en zou dit iets te maken kunnen hebben met onze zondagsviering? Zou het kunnen zijn, dat God wil dat wij met Hem ons verlustigen, ons echt verlustigen in hetgeen Hij gedaan heeft? Is dit misscien de vervulling der wet, dat Christus ons in de vrijheid gebracht heeft, o p d a t wij die weelde van de verlustiging weer zouden kennen?

Wij willen niet een onredelijk oordeel uitspreken over de gedachtengang en beoordeling van de zondag door anderen. Toch hebben wij sterk de indruk, dat ook hier de moeilijkheden ontstaan bij het begin. Bij het uitgangspunt.

Het zou niet juist zijn om vast te houden aan opvattingen en gebruiken omdat wij daaraan nu eenmaal gewend zijn. Het geloof is nimmer statisch. Wij moeten niet vasthouden aan een zondagsheiliging omdat ons dat nu eenmaal vroeger geleerd is. Indien dit onder ons wel gevonden wordt, is het niet alleen natuurlijk maar ook gezond als daartegen verzet rijst. En wij doen wel door aan dit verzet aandacht te schenken.

Maar dit is ten diepste niet het punt waar het om gaat. Zie maar hoe een der vragen gesteld is, die wij hierboven aanhaalden: "Mag de dag waarop de christen de opstanding van zijn Heer herdenkt voor hem een dag van ontspanning zijn?" In die vraag spreekt weer duidelijk de oude kunstmatige scheiding in het leven van een christen. Wat mag ik doen? Op die vraag heeft Paulus reeds lang geleden het antwoord gegeven: "Alles is geoorloofd" (I Cor. 10:23). Maar diezelfde Paulus heeft ook gezegd: "...het is alles van u, **doch gij zijt van Christus**, en Christus is van God." (I Cor. 3:23).

Of men het nu herleiden wil tot het vierde gebod, of dat men het herleiden wil tot de scheppingsdagen, het zal toch zeker geen tegenspraak ontmoeten, dat God een speciale bestemming heeft gegeven aan wat wij nu noemen "de dag des Heren". Daarbij geldt dan niet in de eerste plaats wat wij menen met die dag te mogen doen, hoe wij die dag willen besteden, of wij wel bezorgd genoeg zijn voor die mensen aan het strand, die toch niet naar de kerk gaan. Wat het eerste en voornaamste is, is wat Gód ermee bedoeld heeft. Als God zich nu wilde verlustigen in het werk van Zijn handen en wanneer Hij ons daarin betrekken wil, dan gaan wij toch niet na hoever wij gaan kunnen zonder daarmee in botsing te komen? Dan is het toch geen vraag meer in hoeverre Gods belangen en onze belangen parallel lopen en waar Gods wegen en onze wegen scheiden? Dit moet tot de Nieuw Testamentische Kerk wel heel duidelijk spreken. God heeft gezegd, dat wij aan Zijn kant staan. Wij hebben Hém niet gezocht, Hij heeft óns gezocht. Hij wil op de Dag des Heren zeer speciaal zich verlustigen in het her-scheppingswerk van Zijn Zoon. Nu wil Hij dat wij dit eveneens zullen doen.

Het komt ons voor, dat dit het enige uitgangspunt kan zijn voor de besteding van onze zondag. Als wij daarvan doordrongen zijn, moet een ieder maar voor zichzelf en voor zijn God uitmaken, wat hij doen kan. Dat wil zeggen: dan moet een ieder maar voor zichzelf uitmaken of hij zijn gewone werk op zondag doen kan, of dat allerlei ontspanning normaal genoemd moet worden, of dat men op zondag allerlei karweitjes kan opknappen. Als wij er dan maar van doordrongen zijn, dat wij onszelf niet in twee stukken kunnen knippen: de ene helft ons religieus bestaan, waarin wij aan Gods kant staan en waarin wij met Hem ons kunnen verlustigen in de herschepping, — en de andere helft waarin wij zelf baas in eigen huis zijn en die dan moet dienen voor onze eigen **besognes**.

Zeker wij zien niet over het hoofd, dat het moeilijk is de zondag het eigen karakter te geven. Vooral in een gezin met opgroeiende kinderen is het moeilijk, omdat deze nog niet begrijpen waar het eigenlijk om gaat. Maar het al meer toegeven aan "tijdsomstandigheden", aan "de tegenwoordige tijd" en aan alle mogelijke andere uitvluchten, werkt alleen maar een steilloosheid in de hand, die ons beslist niet siert. Dit al maar weer opnieuw verzetten van de bakens, deze constante verruiming van opvattingen, speelt de tegenstander in de kaart. In dit verband herinneren wij nogmaals aan wat Vestdijk ruim vijftien jaar geleden schreef: "...opdat de godsdienst gelegenheid krijgt tot geleidelijke verschuivingen, tot aan het punt waar niemand meer kan zeggen of de heersende religie nog Christelijk is, of dat zij reeds tot iets anders is geworden." En Voltaire zegt: amen, neem hen die zondag maar af, dan gaat het christendom wel door de knieën. Onze tijd schijnt echter de laatste spreker ingehaald te hebben: de zondag behoeft ons niet meer afgenomen te worden. Wij zijn zelf al bezig hem te verwijderen.

D.F.

Ingezonden

NOGEENS:

TELLEN WIJ WEL MEE ?

Mijnheer de redakteur,

Als trouw lezer van Calvinist-Contact kan ik niet nalaten terug te komen op het artikel in het nummer van 15 Februari j.l. Misschien ben ik een optimist en was Mr. D.F. een beetje pessimistisch. Het zal er inderdaad in de verkiezingsstrijd fel toegaan en wij staan daar niet buiten. Wij mogen mee beslissen welke partij de leiding zal hebben en ons land zal besturen. Wij kunnen naar de vergaderingen gaan en lid worden van de partij, die wij willen steunen. Als wij op 8 April naar de stembus gaan, stemmen wij op de candidaat onzer keuze. Dit is hetzelfde als in Nederland. Als onze candidaat wint zal hij ons in de regering vertegenwoordigen. Heeft iedere candidaat die wij in Nederland hebben gestemd, altijd gedaan wat wij van hem verwachten? Bedenk ook, dat een leider niet alleen aan ons kan denken, maar dat hij moet zorgen voor bijna twintig millioen burgers. Wij weten natuurlijk niet de beginselen en levensopvattingen van iedere candidaat. Daarom is het goed, dat wij, voor wij gaan stemmen, daarover eerst ons licht opsteken. Hoe denkt hij over Gods Woord en over de kerk? In sommige vergaderingen kunnen vragen dienaangaande gesteld worden. Wij behoeven dus ons geloof en onze overtuiging niet te verbergen. Wij kunnen de man onzer keus vragen of hij rekening houdt met de Almachtige Koning. Of wij een betere medische verzorging zullen krijgen, of meer werk, of betere sociale voorzieningen, zijn niet de voornaamste dingen. Deze dingen houden bovendien nauw verband met de economische toestand. Van veel meer belang is, dat onze candidaat mee wil werken of God op de scholen als de Almachtige wordt erkend en Jezus als de Zaligmaker. Ik weet van candidaten niet veel. Maar van Mr. Diefenbaker weet ik, dat hij een biddende moeder had en dat hij lid is van een kerk, waarvan iemand alleen lid van kan worden als hij in eigen woorden Jezus als persoonlijke Zaligmaker belijdt. Daarom heeft ook Diefenbaker wel fouten gemaakt. Maar doen wij als Christenen altijd wat er van ons verwacht wordt? Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen. Ik wil geen reclame maken. Er zullen wel meer en misschien wel betere candidaten zijn. Laten wij bidden, dat God leiders schenkt. Wij kunnen toch wel deel uitmaken van het sociaal, economische en politieke leven en daarbij tevens Christenen zijn?

God heeft ons in Canada gebracht en nu moeten wij met Zijn hulp en genade werken en de beste manier is: werk jezelf erin en getuig door hard en goed werk, dat wij door Zijn genade gered zijn. Dat wij dus mee willen werken voor een beter en rijker Canada onder Gods zegen. Als wij dit doen, tellen wij mee!

Ik dank U voor de plaatsruimte in ons mooie blad. Wij hebben toch een ding gemeen en dat is ons heilig geloof.

J.S.

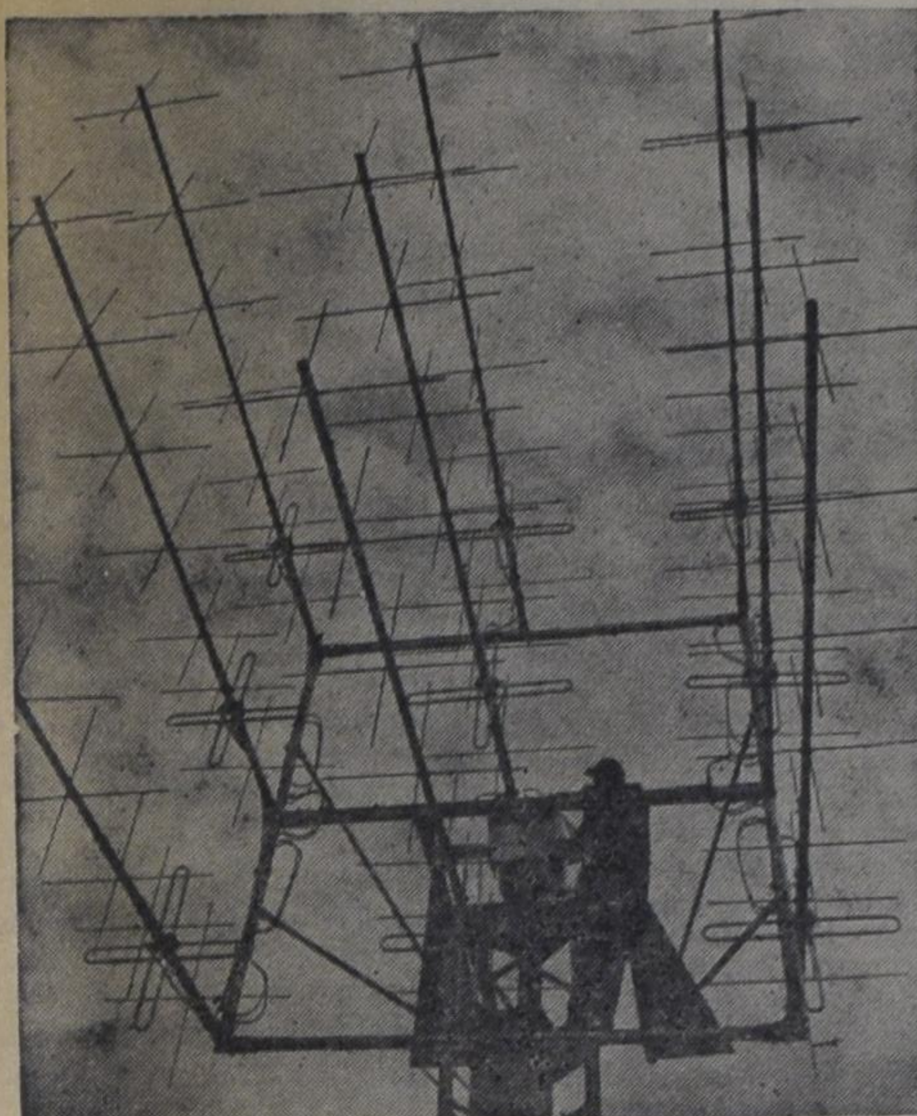
(Naam en adres bij de redactie bekend)

Naschrift van de redactie

Er zal in de komende weken nog wel gelegenheid zijn op verschillende punten in deze brief terug te komen. Het gaat hier echter niet over een verschil tussen optimisme en pessimisme. Het gaat er eigenlijk ook niet om, of we weten wat de kandidaten zeggen en denken over verschillende vraagstukken. Waar het om gaat is of die kandidaten weten hoe wij over de verschillende dingen denken. Als dit niet bekend is, kan niemand verwachten dat er rekening mee wordt gehouden. Dan tellen wij — voor wat betreft onze levensopvatting — niet mee.

Red.

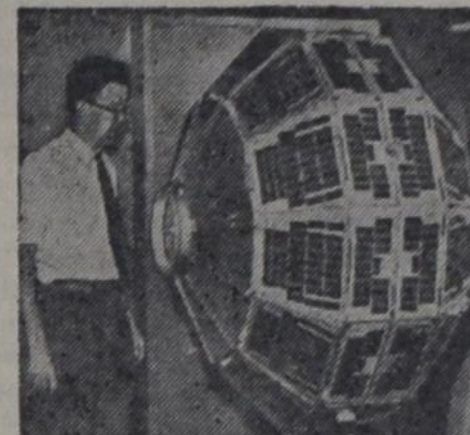
Een Leeuwerik in de Ionosphere

Een van de 14 ontvang-antenna's die rond de wereld werden opgesteld door Amerika, Canada en Engeland.

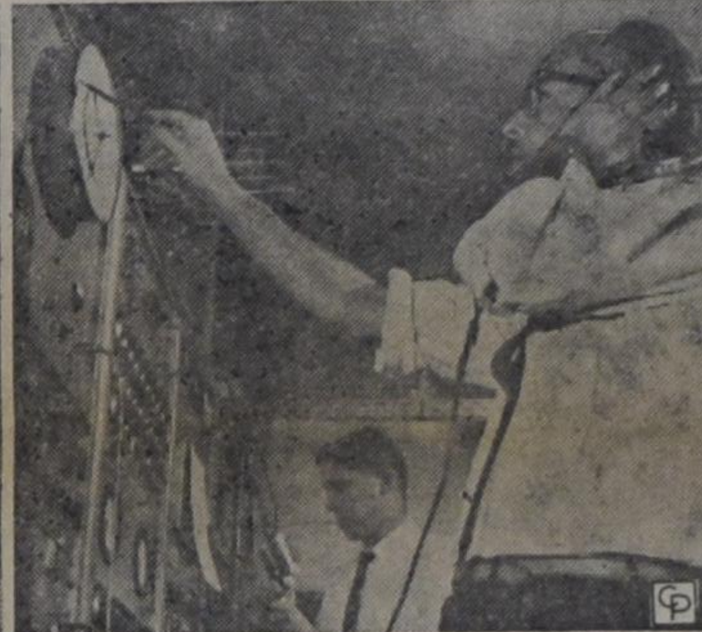

Dr. Go. LeRoy bestudeert per radio ontvangen gefilmde gegevens.

Alouette wordt beproefd. De ingenieur is Gordon Philips.

Een van de meest succesvolle satellieten is de in Canada gebouwde Alouette (Leeuwerik). Het apparaat stuurt sinds de afschieting op 28 September j.l. in Vandenberg, Californië, informatie omtrent onbekende aspecten van de Ionosphere. Deze Ionosphere is een duizenden mijlen dikke laag van geionizeerde kleine deeltjes. Men maakt gebruik van deze laag om radio-signalen rond de aarde te leiden van zender naar ontvanger, behalve wanneer bepaalde activiteiten op de zon een radio "blackout" veroorzaken. Wetenschapsmensen trachten te bepalen: hoe ziet de van de aarde afgekeerde zijde van de Ionosphere er uit? En hoe reageert deze buitenzijde? De Alouette satelliet zendt elke dag vier mijlen tape-informatie naar de ontvangers en maakt elke 105 minuten een reis om de aarde.

Toenemende Goklust in Engeland

De *Monthly Record* van de "Free Church of Scotland" wijst er op dat het legaliseren van het wedden in Engeland niet tot enige vermindering heeft geleid. Toen de regering enige jaren geleden met plannen kwam om vergunningen te verlenen voor bepaalde zaken waar de mensen hun weddenschappen zouden kunnen afsluiten, werd daartegen geprotesteerd. Maar tegenover deze protesten werd gesteld dat de Regering wel wist wat ze deed, en maatregelen nam om een groot sociaal kwaad, dat uit de hand gelopen was, te beperken. Nu blijkt dat de critici toch wel gelijk hadden en dat het resultaat van de Betting and Gambling Act eerder een toename dan een vermindering van dit kwaad is geweest. In 1961 werd £700 miljoen aan de weddenschappen besteed. De cijfers wijzen erop dat voor 1962 de miljard pond zal worden overschreden.

De Monthly Record zegt dat het niet moeilijk is zich de gevolgen van deze goklust voor talloze gezinnen voor te stellen. In Industriele districten waar de goklust het sterkst is, klagen winkeliers over een daling van hun omzet, en het aantal huurders, dat een huurachterstand heeft, is sterk toegenomen. In sommige van deze gevallen moet ongetwijfeld rekening gehouden worden met de gevolgen van werkloosheid, maar het is een opmerkelijk feit dat, terwijl de uitgaven voor huur en noodzakelijke goederen zijn verminderd, de uitgaven voor gokken in verschillende vormen onrustbarend zijn toegenomen. Het blad is van mening dat men er hierdoor nog weer eens aan wordt herinnerd dat de natie die de zwakheden van het volk gaat legaliseren — het kwade doen opdat het goede daaruit voortkome — zal oogsten wat ze gezaaid heeft. Het is volkomen juist dat men door de wetgeving geen goede mensen kan maken, maar het is eveneens juist dat zieke plekken in het nationale leven door wettelijke maatregelen moeten worden bestreden.

(ICN)

DR. A. VAN DEURSEN †

In de ouderdom van 71 jaar is te Groningen overleden dr. A. van Deursen, oud-leraar M.O. en befaamd kenner van de geschiedenis van het heilige land en van het Oosten. Tot zijn dood was hij voorzitter van het hoofdbestuur van de Nederlandse Christelijke Reisverenigingen in die kwaliteit heeft hij bij herhaling reizen naar het heilige land gemaakt. Hij was auteur van tal van werken, die op dat land betrekking hebben. Wij herinneren alleen maar aan zijn bijbelse atlas en dito landkaart, die hij in samenwerking met theologische leraaren te Groningen ontwierp. Zijn Bijbels beeldwoordenboek verscheen in vijf talen. Vanwege de generale synode was dr. van Deursen deputaat voor de geestelijke verzorging van Nederlanders in het buitenland, terwijl hij ook zitting had in het curatorium van de Johannes Calvijn Akademie te Kampen. Met hem is een beminnelijke man heengegaan.

Derde Kruiswoord

Haar lippen trekken wit bij Zijn verschrikk'lijk lijden,
als zij Hem vastgenageld ziet aan het vervloekte hout.
En door haar moede ziel komt onbarmhartig kil en koud
Het lang voorspelde zwaard fel onmeedogend snijden.

O God, dat is mijn Zoon, mijn hopen en verblijden,
Die eens als kleine jongen, o hoe heerlijk en vertrouwd,
Mij al Z'n doen en laten en geheimen heeft ontvouwd;
Moet zo Zijn einde zijn, heeft niemand medelijden? ...

Hij spreekt: Vrouw zie Uw zoon, zoon zie Uw moeder aan.

Maar eerst veel later wordt dit woord door haar verstaan;
Nu ziet ze slechts Zijn bloed wegdruppen uit Z'n handen
En hoort ze hoe de spot wreed tot Hem wordt gericht.
Ze ziet Z'n door de angst verwrongen aangezicht
En 't is haar of Zijn pijn haar eigen lijf doet branden.

C. Speijer.

EDUCATION

THE SCHOOLS, by Martin Mayer, Harper and Brothers, Publishers, New York, 1961, 446 pages.

Education is a well known word to all of us, yet how much do we really know about the growth and weaknesses of education in recent years? After reading *The Schools*, I wanted others to share the knowledge and enjoyment gained from it. Mayer's book is written in a simple, direct style, dealing with basic, relevant problems. We may not agree with all of Mayer's judgements, yet much food for thought awaits the reader. To those on school boards this book will give an insight into the multitude of problems facing the consciencious teacher, and will open the doors to the vast complexities of education.

The schools describes mainly the American schools of the elementary and secondary level. As I read, I constantly compared our Ontario system, and found that the elementary situation was quite similar and secondary education also had many common difficulties. It is my impression that our Ontario high schools, especially the general course leading to further education, are more conservative and stress knowledge of subject matter more firmly than their American counterparts.

Martin Mayer is the author of several other books, such as *Madison Avenue U.S.A.*, and writer of various articles. He has spent three years visiting about a thousand classrooms, public and private, mostly in the United States, but also in several European countries. He has read, and interviewed hundreds of people involved in education, from teachers to textbook publishers. Rather than criticizing and discussing education from somewhere up in the clouds he has come to the most important level; he has entered the classroom. Throughout the book he shares excerpts from his classroom observations, some amusing, some deplorable, but other showing excellent teachers at work.

The book takes us along the paths education has followed since the start of compulsory education at the time of Luther to the present. Mayer skips along quickly through several hundred years until he arrives at the progressive movement around the turn of the century, when he goes into more detail. Two of the chapters in Part I are on I.Q. and learning. Part II of *The* Schools deals with the curriculum from Kindergarten to senior high school, and Part III enters the interesting area of standardized tests, teaching tools such as teaching machines and TV, and teacher training. In the following paragraphs I have briefly touched on several sections in education, as Mayer presents them, showing the failings and advances in the school system.

Teachers

Constantly Mayer repeats that nothing is better than an excellent instructor. No teaching machine or TV can accomplish as much as a top teacher. When educators say something can't be done, a great teacher may prove them wrong. "A great teacher can do anything he . . . pleases, with any subject and any class, that for such rare teachers there are no rules—or rather, that all rules are made to be broken." An assumption of years ago that anyone could teach has greatly hindered the advancement of teaching. From his observations, the author has often seen that the teacher's knowledge, especially in science and mathematics, is sketchy and superficial. This is something that must be improved before standards of education can be raised. Teaching must not insist on pupils parroting back correct answers, but should leave ". . . a doubt, a reason to seek further, to maintain curiosity." It is inspiring to read Mayer's quotes from the classroom showing excellent teaching in progress. The following quote probably comes from the hearts of many teachers. "The pay is bad, the status low, the conditions of work discouraging and the results inconclusive . . . Yet many teachers—maybe most would not trade their occupation for anything else, and the majority of this happy group probably *could* trade, and make more money at a new job."

Reading

This subject has caused a lot of controversy recently, including the book *Why Johnny Can't Read* by Rudolf Flesch. Mayer discusses this book and says that ". . . the specific charges Flesch hurled in 1955 cannot be substantiated now." Mayer brings out that reading should come initially as a by-product of writing. This I found very interesting and worthy of serious thought. Then we, also in our Christian schools, could avoid the basic primary texts which are not highly recommended, and use the money spent on forty similar books to buy an attractive variety of primary library books. This program requires teachers willing to break from the binding chains of 'manuals' and do more initiative work. About elementary readers, Mayer comments ". . . nobody except their authors and publishers regards them as excellent . . ." That touchy subject of phonics is also discussed. As a matter of fact, phonics is taught in our schools, but occupies about three years in the primary division. In English there is no more difficulty in phonics because ". . . English syllables less often retain precisely the same sound when transferred from word to word."

Mathematics

The subject of methematics has finally come under study and attack. "And elementary-school arithmetic, as conventionally taught, occupies no place in the time continuum: it never had any life; it is entirely artificial." Even" . . . most superintendents of schools are now willing to admit that they do not understand the first thing about mathematics or how it should be taught." The author was often disappointed with the traditional teaching of mathematics during his years of observation. He recommends the 'Cuisenaire rods' if teachers can be thoroughly trained in their usage. By using this method ". . . a good teacher can convey *to a primary class* the idea that $(n+1)^2=n^2+2n+1$."

He emphasizes that this cuisenaire-rod system is ". . . *not* a bag of tricks; it is real mathematics." Mrs. Stern's blocks are less abstract and have less opportunities for approach to algebra. The latter system has been nationally adopted in Sweden and is widely used in England. We must certainly take time to study this new method more fully as it appears to be a tremendous advancement to the instruction of mathematics.

Standardized Testing

First a few words about I.Q. (intelligence testing) tests and scores. "Scores . . . are influenced by school work and home atmosphere." As I.Q. tests are based on the average, "anyone who takes the average as a target sets his sights below the work that is actually being done by half the population." Mayer gives an example, among others, of a boy tested as having a 97 I.Q. on entrance to high school and testing at 139 before graduation. I.Q. tests are a useful tool, according to Mayer, but tell almost nothing about the child's native ability.

Concerning other standardized tests (reading, arithmetic, etc.), Mayer says: But it is common knowledge among educators that the tests are not nearly so good as they look in the selling literature. Indeed, about the only people who believe in the tests completely are those who make their living through them—and not even all of those will accept what appears in their own publicity."

***

With so many Christian schools being erected in Canada, we have a tremendous task in education. A direct responsibility is ours as parents, board members, and teachers, to know why we have Christian schools, and to delve into the world of education around us to see what is being thought and taught. Secular education has in the past greatly influenced our Christian schools. It is also my conclusion, after experience in both the public and Christian schools, that there is no ". . . great deal of difference between the methods and techniques employed in the two different systems." (See R. L. Veenstra, "Art", *The Banner*, Feb. 1, 1963, p. 3.) This article is worthy of rereading and thoughtful study. An immense task and challenge is held in his short column. It is not my opinion that all progress achieved by secular schools is evil, but that we should understand what has been accomplished and use that which can be fully appreciated from the Christian view of the child and the school.

Education, as presented in most schools, leaves much to be desired. Great teachers are rare, yet they can accomplish what even 'research' says is impossible. "Our school boards should be quick to encourage imaginative teachers who are not satisfied with doing the mere routine." (Veenstra in *The Banner*). Now is the time to say 'when I went to school we did it thus and so.' Education is important to all of us. It is important enough to spend some time to acquire the necessary knowledge, and then help raise educational standards, in whatever capacity.

Anthoinette Bom

Mannen-praat

Gaarne ben ik bereid een hartelijk woord van aanbeveling te schrijven voor de Mannenverenigingen.

Het is nodig en goed, dat vele ouderlingen Gods Woord onderzoeken: zij moeten goed onderlegd zijn, juist als ze op huisbezoek gaan.

Maar ook als gewone leden der kerk dragen allen een verantwoordelijkheid, een roeping om te leven naar Gods Woord. Paulus heeft geschreven in Philippenzen 3 "een ding doe ik, ik jaag naar het wit tot de prijs der roeping Gods die van boven is in Christus Jezus".

Hij had als Israeliet grote voorrechten, en beroemde zich daar op. Toch heeft hij echter geleerd om alles, waarop hij vroeger pochte, schade te achten om Christus wil. Gemeenschap wil hij hebben aan Christus en Zijn lijden en heerlijkheid. Hij is er nog lang niet, maar hij jaagt ernaar. Hij heeft één levensdoel: zijn roeping van boven te vervullen, "Een ding doe ik".

Paulus wekt dan op om Zijn navolgers te zijn in tegenstelling met anderen, die anders leven.

In verband met deze dingen zullen wij ons bewust moeten blijven van de rijke zegen die God ons gegeven heeft in ons verenigingswerk, waarbij het leren, kunnen en verstaan van Gods Woord de kern is.

Als wij ons daarvan bewust zijn, zullen wij de Here ook danken voor wat hij ons geschonken heeft in onze verenigingen.

Ik hoop dat de Here onze God geve dat de overdenking van de roeping voor het heden in ons leven als Christus-belijders en als leden van de Mannenverenigingen meer werkelijkheid worde, Zijn naam tot eer.

Mr. S. Hoitema Sr.
R.R. 1,
Wellandport, Ont.

Inzendingen voor deze rubriek aan Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.

INGEZONDEN:

EEN CHRISTIAN REFORMED HOCKEY-LEAGUE

Graag wil ik even terug komen op "Ingezonden" van Ronald Homan.

Als een moeder van drie enthusiaste hockey players ben ik natuurlijk geinteresseerd in hockey. Alle drie zijn ze lid van een "regular hockey- of hometown team". En ik moet eerlijk zeggen tot op heden hebben we nog geen nadelige gevolgen kunnen constateren. Dat betekent natuurlijk niet dat ze er niet zouden zijn. Ik ben dan ook geen tegenstander van een Christian hockey association. Maar om nu zo ver te gaan om er een Christian Reformed association van te maken — een league voor alleen leden van de Christian Reformed Church, daar zie ik de noodzaak niet van en dat gaat me te ver. Er zijn nog meer Christelijke jongelui die graag hockey spelen dan alleen van de Christian Reformed Church.

Een voorbeeld: Een van onze jongens speelt dit jaar nog in de Juvenile hockey League. Volgend jaar moet hij naar Junior League . . . spelen op Zondag, dus geen hockey voor hem. Maar er zijn in zijn team nog een paar jongens die hetzelfde zeggen. Ze zijn niet van de Christian Reformed Church, maar het zijn Christenen en hebben hetzelfde probleem, dus waarom geen samenwerking met andere Christelijke jongelui en werken voor een Christian hockey association?

Mrs. P. te E.

Ingezonden

HET IS TIJD DR. SCHWEITZER

Zaterdag 2 Maart voerde de toneelgroep "Fama" in Toronto een stuk op dat speelde in Afrika in de spannende tijd kort voor de eerste wereldoorlog.

"Fama" heeft de naam hoogstaande stukken te brengen, die vaak ook heel goed gespeeld worden. Dit toneelstuk was, zou ik haast zeggen, iets te hoog gegrepen voor amateur-gezelschap. Het stuk stelde zeker hoge eisen aan de spelers en aan het publiek. De rollen werden echter op zulk een voortreffelijke wijze vertolkt dat men in de zaal van het begin tot het eind meevoelde met het drama rondom Dr. Schweitzer. De spanning was voelbaar als de personen hun problemen met elkaar uitworstelden. "We leven maar eens," roept zuster Marie (Leidy Poesiat). Zal hij dan zijn zieken moeten achterlaten, als resultaat van een oorlog die veraf gevoerd wordt? Voor die vraag staat Dr. Schweitzer (Henk Poesiat). Zal hij blijven en goed doen, of gaan en eer behalen? Zulks voor de commandant (Rudy Linschoten). Iedereen worstelt soms met zulke ingrijpende problemen als de noodzaak van oorlog, en het nut van barmhartigheid en zelfovergave. Velen hebben ditzelfde verlammende gevoel gehad dat al het goede dat men gedaan heeft wellicht nutteloos is, daar in tijd van oorlog toch alles teniet gedaan zal worden.

Het is de verdienste van de regisseur, Henk Poesiat, dat goede stukken gebracht worden, en de groep als zodanig is deze keer zeker geslaagd in haar taak om het publiek in het goede te doen delen. Dit stuk werd geschreven door de auteur van o.a. het welbekende boek "Heiligen gaan naar de hel", Gilbert Cesbron. En deze opvoering in Toronto was de eerste opvoering in de Nederlandse vertaling. Dat zegt wat. Er was naar verhouding weinig publiek. Jammer is dat. Misschien is er te weining propaganda gemaakt voor dit prachtige stuk. Maar laat deze Dutch-Canadian toneelgroep de hoop niet opgeven. Financieel succes is niet een waardemeter voor het goede. We zullen hopen dat de opkomst in Hamilton op 9 Maart goed zal zijn.

M.J.T.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

VAN ZEE TOT ZEE

Geschiedenis van Canada (5)

DOOR REV. G. RIENKS

PRIESTERS EN SOLDATEN

Toen Samuel de Champlain stierf — Kerstdag 1635 — had hij wel zijn geliefde Quebec door de eerste stormen heengeleid, maar ook nadien bleef de groei moeizaam. De pelshandel was in zekere zin de vijand van kolonisatie. De droom om spoedig een fortuin te maken in de pelshandel en het vrije leven in de bossen lokte meer aan dan de moeizame arbeid van land ontginnen in de wildernis.

Het gevolg was dat de Monopolisten, die de verplichting van kolonisatie op zich hadden genomen, telkens weer hun consent kwijtraakten. Ook de krachtige poging van Kardinaal Richelieu, Eerste Minister van Frankrijk, die de Company of New France oprichtte, mislukte. Toen deze Compagnie in 1645 bijna bankroet was, werd het recht van monopolie in de pelshandel gegeven in de handen van de Company of Habitants, een groep zakenlieden in Frans-Canada zelf. Zowel de Franse Kroon als de kooplieden hadden grotendeels gefaald — **en het was in deze tijd dat de Kerk, de Roomse Kerk in Frankrijk, New France begon te zien als haar zendingsterrein.** En nooit zullen wij Frans-Canada kunnen begrijpen, tenzij we zien hoe haar historie verweven is met de kerk van Rome.

In het Frankrijk van de 17e eeuw leefde in de harten van velen het vurige verlangen van — wat men noemde — een **Katholieke Tegen-Reformatie.** Wat kon men beter doen voor de gewonde Moeder-kerk dan in de **Nieuwe Wereld** zielen te winnen voor het Katholieke geloof? Geestelijken en leken zetten zichzelf in voor dit heilig ideaal.

In 1639 landde een kleine groep van 7 vrouwen in Quebec. Enige Ursulinen-zusters richtten een school op voor Indianen-meisjes en drie nonnen het eerste hospitaal. Dertig jaar lang was **Marie de l'Incarnation** de Moeder-Overste van de Ursulinen-orde in Quebec, een vrouw wier vroomheid en praktische aanleg elkaar evenaarden. 's Morgens onderwees ze de kinderen van de kolonisten en in de namiddag verzamelde ze de Indianen-kinderen in buckskin rondom zich en leerde hen in hun eigen taal — Huron, Algonquin en zelfs **Iroquois.**

Borstbeeld van Adam Dollard in de Archieven van de Provincie Quebec.

Ook **Montreal** — aanvankelijk Ville Marie geheten — werd gesticht als missie-post. Montreal lag op een kruispunt van waterwegen, maar lag daardoor ook tegelijk open voor de aanvallen van de vijandige Iroquois-stammen. Op 18 Mei 1642 landde Maisonneuve met een groep van ongeveer 40 man en 4 vrouwen op het eiland van Montreal. Maisonneuve was gewaarschuwd om van zijn gevaarlijke plan af te zien, maar hij was een oud-soldaat en vervuld met de geest van de vroegere kruisvaarders. Hij besloot te gaan, "ook al was" — zoals hij zei — "iedere boom een Iroquois." Zingend gingen zij aan land en knielden neer op de kust. Een altaar werd opgericht en een preek gehouden. Een ziekenhuis werd gesticht onder leiding van Jeanne Mance, een tengere vrouw van hoge beschaving, die onbevreesd haar leven wijdde aan deze taak op deze ver vooruitgeschoven frontier.

Maar er was een groep die nog veel meer zijn stempel zou zetten op het geestelijk leven van New France — **de paters van de Orde der Jezuiten.** Reeds in 1615 had Champlain een oproep gedaan voor missionarissen. Het gevolg was dat vier Récollet paters missie-werk begonnen onder de Indianen. Al spoedig ontdekten ze dat ze dit werk alleen niet aankonden en riepen de hulp in van de machtige orde der Jezuiten. In 1625 landden de eerste Jezuiten-paters. Hun invloed groeide snel. In korte tijd wisten zij het monopolie te verkrijgen, d.w.z. dat de Récollet-paters werden uitgesloten en er natuurlijk geen plaats meer was voor Hugenoten in Frans Canada.

Martelaarschap der Jezuïeten-paters in Huronia, 1649.

Van ongelooflijke betekenis zijn geweest de zgn. **Jesuit-Relations,** jaarlijkse rapporten die moesten worden uitgebracht aan de Overste van de Orde in Parijs en die in Frankrijk een intense belangstelling wekten voor het missie-werk in Canada. Het is te begrijpen dat deze rapporten ook van onschatbare waarde zijn voor de kennis der historie. De Jezuiten-paters hebben veel voor Canada gedaan. Zij hebben getracht de inboorlingen te onderwijzen, te leiden en te beschermen. Zo veel ze konden hebben ze de verkoop van sterke drank aan de Indianen tegen gestaan.

Aan de andere kant riepen hun onbuigzame discipline en rigoreuze opvattingen grote weerstanden op in de koloniën.

Ik kan me dat eigenlijk zo indenken. Zelf heb ik verscheidene maanden samengewoond met een Jezuiten-pater en "samengewerkt" in hetzelfde bataljon. Dan leer je hun karakter wel kennen. Wat een verschil met een eenvoudige Franciscaan. Ze zijn geniaal en zijn bijzonder wetenschappelijk gevormd. Tegelijk zijn ze de S.S. van de Roomse Kerk. Ze zien alleen maar de zaak, waarvoor ze vechten en in 't geheel niet de mensen met wie ze te maken hebben. Menselijke verhoudingen tellen niet mee. Dat gaf in het bataljon eindeloze moeilijkheden. En daarom kan ik me zo de conflicten indenken in die kleine nederzettingen langs de St. Lawrence nadat de Jezuiten de geestelijke supervisie inhanden hadden gekregen.

Maar onuitwisbaar staan de namen der Jezuiten-paters geschreven in de geschiedenis van Frans Canada om hun heroïsme en martelaarschap in hun missie-werk onder de Indianen. Hun arbeidsveld was vooral **Huronia,** het gebied tussen Lake Simcoe en Georgian Bay, diep in het binnenland, meer dan 800 mijl verwijderd van Quebec. Dat was in die tijd de meest bewoonde streek in Canada, er leefden ongeveer 20—30.000 Indianen, de Hurons. Hoewel er reeds eerdere contacten waren, kwam dit zendingswerk pas goed op gang toen in 1634 pater Brébeuf en twee helpers toestemming kregen van de achterdochtige inboorlingen om zich er te vestigen. In 1639 werd een permanente missie-post gebouwd, Ste. Marie, enige mijlen ten O. van het tegenwoordige Midland. Vandaar uit trokken de paters, twee aan twee, naar de posten in de verschillende Huron-dorpen. Boeiend is het van hun arbeid te lezen in de "Jesuit Relations". B.v.: "Ik kan me vergissen, maar voor zover ik kan zien kan er niet veel resultaat verwacht worden van ons werk onder de wilden zolang ze blijven rondzwerven; vandaag zul je ze onderrichten, maar morgen worden de hoorders weggedreven door honger, op zoek naar voedsel in de rivieren en de bossen. Verleden jaar leerde ik, zo goed en zo kwaad als het ging, de Catechismus aan een tamelijke groep kinderen; maar zodra de boten vertrokken, waren mijn vogels gevlogen."

Er kwamen echter dreigende wolken opzetten boven de Huron-missie. In de pelshandel waren de Hurons de verbindingsschakel tussen de nog verder naar het Westen wonende stammen en de Fransman. Er was echter nog een andere verbindingslijn in de pelshandel op het Amerikaanse continent. Aan de mond van de Hudson rivier had de Hollander Nieuw-Amsterdam gesticht — nu New York. Tussen de Hudson en de St. Lawrence leefden de Iroquois Indianen. In de pelshandel waren zij de bemiddelaars voor de "Dutch". Echter waren de pelsreserves in hun gebied zo goed als uitgeput en het was voor de Iroquois een zaak van leven of dood nieuwe gebieden te vinden. Daarbij stootten ze op de Hurons en de ver van elkaar gelegen kolonies in Frans Canada.

De Iroquois stammen hadden een sterke organisatie, de Vijf Naties, en waren voorzien van vuurwapens, verkregen in de handel met de Hollander.

Hun eerste aanvallen richtten zich op de Huron dorpen en zendingsposten. In 1648 werd een van deze posten, St. Joseph, met de grond gelijk gemaakt. En voor de winter over was kwamen de Iroquois terug, moordend en plunderend. Dit was het einde van de Hurons en van het missie-werk. De Jezuiten-paters Daniel, Brébeuf e.a. vochten en baden als herders voor hun schapen en stierven een afschuwelijke marteldood. "Het was niet zonder tranen", schrijft een van de missionarissen in "Jesuit Relations", "dat wij het land verlieten waarop wij onze hoop en ons hart hadden gevestigd en waar onze broeders hun bloed hadden vergoten op zulk een glorieuze wijze." De Martyrs' Shrine dicht bij Midland eert hun gedachtenis.

Hierna keerden de Iroquois zich tegen New France zelf. Geen waterweg was meer veilig en de kolonist ploegde zijn land met het geweer in de aanslag. Vroeg in het voorjaar van 1660 werd het bekend dat grote groepen Iroquois-strijders op weg waren naar Montreal. Een jong officier, Adam Dollard des Ormeaux, 25 jaar oud en nog maar drie jaar in Canada, bood zich aan met enkele vrijwilligers de Ottawa rivier af te zakken en vanuit een hinderlaag de eerste Iroquois te overvallen. De bedoeling was hen af te schrikken en daardoor een verdere opmars tegen te gaan. Maisonneuve vond het plan te gevaarlijk. Maar Adam Dollard gaf zijn plan niet op en trok er met 16 vrijwilligers op uit. De Iroquois kwamen echter bij honderden. Vijf dagen lang hielden Dollard en zijn mannen stand achter de inderhaast gebouwde verschansing. Toen moesten zij het opgeven en stierven onder de tomahawks der Indianen. En toch deed dit heldhaftig verzet de Iroquois afzien van de aanval op Montreal zelf.

Priesters en soldaten hadden hun leven ingezet voor de glorie van God en van Frans Canada.

Wat zou de naaste toekomst brengen?

(Wordt vervolgd.)

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES

(Vertaald door J. Vriesinga)

(18)

Fay zette in en iedereen zong mee:

I am redeemed but not with silver;
I am bought, but not with gold;
Bought with a price — the blood of Jesus,
Precious price of love untold.

Zulk een spontaan en vreugdevol zingen, dacht hij. Iedereen zong uit volle borst mee. Het was geen geoefend koor. Het was de stem van een verloste mensheid — uit alle klassen en rassen en soorten; uit alle staten en uit allerlei vreemde landen; uit rijke huizen, en uit arme huizen; jonge stemmen, jubelende stemmen, die hun Zaligmaker gevonden hadden in het eerlijke uur van hun jeugd. Je kon hier niet om lachen: het was te echt. De zangleider vroeg of iemand een lied op wilde geven, en drie of vier stemmen klonken tegelijk op. Ze hadden allemaal hun lievelingslied, dat ze zongen onder het aankleden 's morgens en floten onderweg naar de colleges, en neurieden 's avonds na het eten.

Dat had Randall direct al zo eigenaardig aan gedaan. Geestelijke liederen waren de populaire wijsjes hier. O, de andere deuntjes hoorde je ook wel. Vaak genoeg dat er een stukje jazz dwarrelde uit een open venster. De voetbalspelers zongen: Show me the way to go home; I'm tired and I wanna go to bed", als ze elkaars zweetnatte shirts uittrokken na een training-periode. Vanuit het meisjesgebouw klonk wel eens een dromerige wals bij tokkelende ukulele's. Het was geen zonde om de moderne liefdesliedjes te zingen omdat ze getoonzet waren in moderne stijl, maar het verbazingwekkende als deze duidelijke voorkeur voor geestelijke liederen gedurende de week net zo goed als op Zondagen.

Het speet Randall dat de zangdienst over was, en hij begon al zenuwachtig te worden terwijl Craig het bijbelgedeelte las: "... want die twijfelt is een baar der zee gelijk, die van de wind gedreven en op en neder geworpen wordt. Want die mens mene niet dat hij iets ontvangen zal van den Here. Een dubbelhartig man is ongenadig in al zijn wegen."

Craig sprak kort maar krachtig. Er was geen zweem van zenuwachtigheid in zijn optreden, hij voelde zich blijkbaar volkomen op zijn plaats tegenover dit grote gehoor. Randall luisterde met belangstelling:

"Een omstandigheid die zich vandaag voordeed noodzaakte mij m'n toespraak voor deze avond te veranderen. Miss Barber kon niet voor ons zingen en Mr. MacRae was zo vriendelijk om voor haar in te vallen. Velen van jullie hebben genoten van zijn oefenuurtjes. En dat zegt heel wat. Als regel genieten we niet van muziekoefeningen — ik tenminste niet. Straks vraag ik hem voor ons te spelen. Maar eerst wil ik jullie aandacht vragen voor een tekst in Paulus' eerste brief aan de Corinthiërs. Het is in een van die klare teksten die je uit hun verband kunt lichten zonder gevaar de betekenis ervan te verdoezelen of te verwringen. Er zijn zoveel toepassingen: Het is het achtste vers van het veertiende hoofdstuk: "Want ook indien de bazuin een onzeker geluid geeft, wie zal zich tot den krijg bereiden?"

De vergelijking is zeer doorzichtig. De bazuin, of trompet, is altijd vereenzelvigd met oorlog, strijd. De klank van geen ander instrument draagt zo ver over een tentenveld waar een leger bivakkeert. Ze kan gehoord worden zelfs boven wapengekletter uit. Tot vandaag toe wordt de trompet gebruikt in militaire kampen. Maar ze vraagt een besliste aanzet, een moedig hart. Een aarzelende, onzekere toon roept geen strijdlust wakker. De tonen moeten helder en klaar uitklinken.

Ik pas dit nu niet toe, zoals Paulus deed, op het spreken in verstaanbare taal. Ik denk vanavond meer in het bijzonder aan de noodzaak van een besliste overtuiging. Voor zover ik na kan gaan heeft God nooit een weifelaar of een onverschillig iemand gebruikt.

In de dagen waarin wij leven, dagen van koudheid en onverschilligheid ten aanzien van geestelijke dingen, dagen van morele vervlakking, van welvaart en uitspatting, zijn jonge mensen met overtuiging nodig; jonge mensen die een heldere trompet-klank geven, een oproep zich te scharen onder de kruisbanier.

Welnu, een halfhartige toewijding, een lauw en oppervlakkig Christendom kan nooit een krachtige oproep doen horen. We moeten een besliste overtuiging hebben, we moeten aan haar vasthouden met de vastberadenheid van Paulus; haar belijden met de vrijmoedigheid van de eerste christenen.

Ik heb het nu niet over een bevooroordeelde onverdraagzaamheid. Ik heb het niet over gevoelens van bitterheid tegenover hen met wie wij verschillen van mening. Helemaal niet. We moeten altijd veel gevoel hebben voor hen en voor hun inzichten; maar sympathie en begrip hoeven nog geen compromis te betekenen.

Wat ik bedoel is eenvoudig dit: Terwijl ik hier sta, mij realiserend dat dit mijn laatste jaar is in Wharton, ben ik opnieuw overtuigd van de unieke geest van onze school. Hier ontvangen we een goede grond voor ons geloof. Hier hebben we het voorrecht te studeren onder wijze leraars, die hun vertrouwen stellen in God en hun leven richten naar zijn Woord. Als wij hier vandaan gaan als weifelende geesten, onzekere bazuinen, dan is dat alleen omdat wij niet serieus en oprecht geïnteresseerd waren in het meest belangrijke vak op onze lesrooster.

Ik betreur oprecht de kansen die ik heb laten schieten. Ik hoop en bid dat we in de dagen die komen ons allen mogen realiseren het gewicht van de geestelijke dingen, dat we mogen streven die klank van oprechtheid in ons getuigenis te leggen, die onverschilligen weet op te wekken, zodat ook zij zich scharen in de strijd tegen de macht van de boze in deze wereld.

Ik ben altijd blij als ik die klank van oprechtheid hoor in de getuigenissen in deze zaal. Ik ben dankbaarder nog voor de jonge levens in deze school die in duidelijker en overtuigender vorm getuigen van de kracht van het evangelie voor een ieder die gelooft.

Nu zal MacRae voor ons spelen en daarna is er gelegenheid voor getuigen en voor dingen die we in ons gezamenlijk gebed naar voren zullen brengen."

Randaal was altijd zenuwachtig in vreemde situaties. Maar vanavond was hij wel heel erg zenuwachtig. Hij liep met trillende handen naar het lage podium en hij kon zijn eigen hart horen slaan. Toen hoorde hij zijn stem dunnetjes: "Ik speel een oproep tot avondgebed. Het is nummer achttien en ik zou jullie willen vragen het refrein mee te zingen na het tweede couplet."

Gedurende het geritsel dat volgde speelde Fay een kort voorspel. Toen zette hij de trompet aan zijn mond. Hij deed dat altijd op een bepaalde manier en er was iets militairs in zijn houding.

Terwijl hij speelde dacht hij alleen maar aan afzonderlijke noten en hij vergat de woorden volkomen. Zijn aandacht was geheel gericht op het vermijden van een valse toon en hij wist dat hij daarin slaagde maar ook dat hij faalde de zilveren toon van die middag te produceren.

De studenten vonden het geweldig. Maar Fay was teleurgesteld. Ze had die middag een brilliante schoonheid gehoord, die nu totaal ontbrak. Technisch speelde hij volmaakt, maar artistiek was het een mislukking. Ze wisten het beiden. Maar het gehoor miste niet wat het nooit gehoord had.

Ergens achter in de zaal, terwijl het tweede couplet werd gespeeld, las een eerstejaars, nog een beetje eigenwijs omdat hij nummer één was geweest in de voorbereidende school:

While the deepening shadows fall,
Heart of love enfolding all,
Through the glory and the grace
Of the stars that veil Thy face,
Our hearts ascend.

En professor Brainard, die juist naar binnen geglipt was om de studentenvergadering bij te wonen, las het derde vers:

When forever from our sight
Pass the stars, the day, the night,
Lord of angels, our our eyes
Let eternal morning rise,
And shadows end.

En samen zongen ze het refrein:

Holy, holy, holy
Lord God of hosts.
Heav'n and earth are full of Thee!
Heav'n and earth are praising Thee,
O Lord most high!

Randall ging weer zitten. Het was een indrukwekkend nummer geweest, maar hij wist dat hij gefaald had. Hij wist dat Fay het ook wist.

In de korte periode van getuigenis kwam hij langzaam weer tot zichzelf, en hij verbaasde zich over het feit dat zoveel jongelui bleven staan wachten op hun beurt om te getuigen van de kracht van Christus in hun leven; om hun dankbaarheid en liefde voor Hem uit te spreken. Het was niet moeilijk om te onderscheiden tussen echt en vals. Sommigen spraken alleen maar holle woorden. Sommigen, met hun ervaringen uit het leven, waren grappig. Een meisje, dochter van een zendeling in China, vertelde hoe ze onlangs financiële steun had ontvangen als antwoord op gebed, en nu hoefde ze niet meer 's morgens om vijf uur op te staan om te helpen bij het klaar maken van het ontbijt. De drie honderd lachten plezierig en dat deed weldadig aan in deze ernstige bijeenkomst. Maar sommigen lachten om opkomende tranen te verbergen terwijl het meisje weer ging zitten. Sommiger getuigenis was aangrijpend van oprechtheid. Sommigen trilden van zenuwachtigheid omdat ze voor het eerst in het publiek een getuigenis aflegden. Anderen vroegen voorbede — voor een zieke vaker, een onbekeerde vriend, een kerk thuis, een zending die met moeilijkheden kampte; sommigen vroeger de voorbede voor een onuitgesproken nood, een persoonlijke zaak, te intiem om in woorden uit te drukken dan alleen tegenover de ongeziene Vriend.

(Wordt vervolgd.)

Enige opmerkingen tot het vormen van ons staatkundig credo

De verkiezingsklokken luiden weer in ons land. De nagalm van die van verleden zomer is amper verstomd. Nog klinkt ons in de oren de roepstem van Dr. Schrotenboer om een Political Creed.

Veel waren verleden jaar de vragen van hen die inzagen hoe broodnodig ook hier in Canada een duidelijke getuigenis is van het koningschap van Christus over het politieke leven. Verwarring en vertwijfeling waren niet zelden afwezig.

Immers, wat stond ons te doen in de op handen zijnde verkiezing? Op welke partij, op welke kandidaten, konden we in de gegeven situatie nog het beste stemmen? En zou het ooit mogelijk kunnen zijn een afzonderlijke, christelijke partij te doen ontstaan, om daarmee krachtig en eenstemming te getuigen en naar de macht te dingen?

Opmerkelijk was, we voelden aan dat ook op dit gebied geen klakkeloze aanvaarding van het bestaande geoorloofd was. Stemmen, alleen om mee te doen, is er bij ons niet bij. En gelukkig maar! Want anders zou het stemmen geen inhoud, dus geen zin, meer hebben.

Intussen, de vragen bleven. Als Christenen die in alles de Here willen dienen, die dus hun leven in elk opzicht als godsdienst wensen te beleven, **die dus overal hervormend** optreden, onversaagd, als zijnde alreeds meer dan overwinnaars in de Koning — als zodanig beseften wij onze roeping, ook vooral in een land waar openbare aangelegenheden steeds minder aan de kerstenende invloed van vroeger dagen onderhevig staan. We beseften het — maar tot klaarheid was het onder ons nog niet gekomen. De één sprak zus, de ander zo. We spraken langs elkaar heen of tegen elkaar in. Het werd ontstellend duidelijk, dat wij gebrek hebben aan een zuiver, helder inzicht in de aard en taak van de Overheid. Derhalve die roep om een Political Creed.

* *

Willen wij die roep ernstig nemen, dan komen er opnieuw vele vragen op ons af. Wat **geloven** wij omtrent de plaats en bevoegdheid der Staat? Welke roeping ligt er voor ons op dit terrein? Hoe hier het Evangelie te bedienen? — het Evangelie dat Jezus Christus alles weer op de Vader heeft gericht en dat in die verhouding alléén alle heil ligt.

Bij beschouwing van de omgeving bemerken we dat de politieke arena er op het eerste gezicht niet zo eentonig uitziet als b.v. bij onze zuiderburen. Naast de Communistische Partij, die hier buiten bespreking gelaten kan worden, stellen zich vier verschillende partijen aan het kiezersvolk voor. Social Credit, die ons misschien nog meest na aan het hart zou kunnen liggen, is helaas de partij van het éne programmapunt. Al zou dit mogelijk een stap in de goede richting kunnen betekenen, onheil over ons, indien we verwachten, dat door geldsanering en verandering in het bankwezen alle problemen in de staatshuishouding opgelost zullen worden! De Conservatieven en de Liberalen zijn de partijen die proberen de gulden middenweg te bewandelen. Dit verhoedt hen niet, door de heersende mening voortgedreven te worden. Sinds 1867 hebben zij beurtelings de regering gevormd, veelal door vlak voor de verkiezing snippers van belastingverlagingen en pensioenverhogingen als lokmiddelen te gebruiken. Schijnbaar richtingloos, blijken ze toch, voor die goed oplet, langzamerhand naar links te verschuiven. Nee, dan maar regelrecht naar de New Democratic Party. Die heeft tenminste een duidelijk program, en is tamelijk belijnd. Zij zal ons, zoals ouddominee Douglas het bij zijn aanvaarding van het leiderschap uitdrukte, het groene Paradijs op aarde brengen.

Veel naoorlogse immigranten uit West-Europa zijn voorstanders van sociale voorzieningen. Zij moeten echter niet één van de redenen uit het oog verliezen die wellicht onbewust aan hun emigratie heeft meegewerkt. In het dichtbevolkte Europa is de druk van burgerplichten en lasten zwaar, zeer zwaar geworden, want iedere nieuwe sociale voorziening betekent weer een schakel meer in de ketting van lastige voorschriften en knellende belastingen.

Ook onder Christenen bestaat hierover verschil. Sommigen beweren, dat de Staat scheidsrechter is, en niet meer. Ziekte, armoede, en werkloosheid liggen buiten haar perk. Anderen evenwel menen, dat het "Draagt elkanders lasten" ook op het staatkundig terrein toepasselijk is. Privaat hulpbetoon is nu eenmaal niet toereikend. Daarom moet van vele noden een publieke zaak gemaakt worden. Met afkeer van humanistische menslievendheid die morgen om kan slaan in nietsontziende wreedheid omdat de belangen van de meerderheid of de veiligheid van de Staat het vereist, beoogt men een openbare barmhartigheid voor de medemens, om 's Heren wil. Daarnaast klagen verantwoordelijke gezinshoofden dat de nodige bescherming, door vrijwillige verzekering bij maatschappijen die uiteraard van winst moeten bestaan, bijna niet te betalen is. Regeling van staatswege wordt als de enige oplossing beschouwd. Men zoekt dus een partij die oog heeft voor de maatschappelijke behoeften van het volk.

Maar daarom nog geen N.D.P.! Want deze partij is alleen maar openlijker en konsekwenter dan de overige partijen in de doorvoering van revolutiebeginselen: een alles doortrekkend ongeloof, dat in onderwijs, kennis en wetenschap de overbrugging van alle, dus ook godsdienstige, verschillen ziet, en in een redelijke natuur, aan alle mensen gemeen, de basis zoekt waarop de volkseenheid gebouwd dient te worden; omzetting en inrichting der maatschappelijke orde naar menselijke maatstaven; staatsbeleid voor de noden van het uur, de behoeften van het ogenblik, ongeacht de gevolgen voor de toekomst; regeren volgens eigen inzicht, zonder erkenning van Hoger Macht, Wiens rechtsbeginselen alléén waarborg zijn voor heilzaam volksbestaan en vrije levensontwikkeling; naar eigen goeddunken nieuwe wetten aan het volk opleggen vanuit enkel praktische overwegingen, zonder de minderheid hierin te kennen, zonder het zorgdragen voor de overtuiging van andersdenkenden; een politiek voeren met als enig doel: een materialistisch hogere levensstandaard, vergezeld van meer bescherming tegen het noodlot van het bestaan. Dit is de werkelijkheid, dat dergelijke revolutiebeginselen, die uit de afgrond van geloofsafval en godverzaking opgekomen zijn, door de meeste staatslieden als vanzelfsprekend worden voorgesteld.

Nee, niet N.D.P.! Maar dan ook evenmin Liberal of Conservative. Want deze drijvende kolossen hebben nergens houvast, en worden ongewild in dezelfde richting geblazen. Het resultaat is dagelijks in de kranten te lezen: onrechtvaardige belangenpolitiek en ellendige besluiteloosheid, waardoor op vele plaatsen een machtsvacuum ontstaat, die gevuld wordt door bloeddorstige vakbonden en zelfzuchtige kapitalisten. Zolang deze middenpartijen aan de macht blijven, zolang zal dit treurige toneel zich onvermijdelijk zonder ophouden blijven afspelen. Want deze partijen zijn, in de letterlijke zin van het woord, **radeloos.** Als met blindheid geslagen stuurt men het schip van staat waar de woedende baren haar heenvoeren. En wanneer men dan nog gewezen wordt op de huidige problemen en gevaren, heeft men geen afdoend antwoord. Men wil zonder rechtsnoer van beginselen, zonder kompas doorvaren. En de gevolgen blijven niet uit. Elke staat zonder vaste koers, elk politiek beleid zonder vaste richting, verliest in het buitenland het vertrouwen van bondgenoten en handelsrelaties, en in het binnenland eerbied voor het gezag bij de onderdanen. Nee, ieder die zijn land liefheeft is wars van deze middelste partijen.

En wat te denken van de uiterst rechtse partij, Social Credit? De aanwezigheid onder hun gelederen van veel eenvoudige christenmensen bewijst nog niet de deugdelijkheid van hun denkbeelden. Het individualisme dat men hier voorstaat is geheel aan het Evangelie vreemd, dus verwerpelijk.

* *

In de komende verkiezing hebben we dus als stemgerechtigden uit verschillende partijen een keuze te doen die eigenlijk geen keuze is. Want in de grond der zaak zijn de partijen allemaal even onaanvaardbaar. Door ontkenning van het gezag van Gods Woord, door afwijzing van het koningschap van Christus, zijn ze namelijk allen revolutionair.

Doch hoe wij op 8 April stemmen moeten is niet belangrijk. Wel, of een ander geslacht over 25 jaar nog voor dezelfde keuze zal komen te staan. En allerbelangrijkst is wel, of wij intussen onze plicht zullen weten te doen. Om resultaten gaat het niet, wel om gehoorzaamheid. Tegenover de ganse reeks van groeperingen, die momenteel op politiek terrein de toon aangeven, moet de Waarheid van het Evangelie gesteld worden. Daarom, toespitsing onder elkaar op wat er nog onder ons leeft aan bijbels inzicht in politieke zaken. Gezamelijke bezinning op de taak van christenburgers in de Staat. Hernieuwde studie van de moderne staatsproblemen, van de historische achtergrond van de tegenwoordige toestand, en van het licht dat de Heilige Schrift over al deze dingen werpt.

Wij zullen moeten komen tot het verstaan en verkondigen van de volgende aloude staatsrechterlijke beginselen:

1. Vooropgesteld moet worden, wat als ouderwets en afgedankt begrip begroet zal worden: **het goddelijke recht der Overheid.** Handhaving van recht, orde en vrede is de taak haar door God Zelf opgelegd. Krachtens deze bevoegdheid regeert zij, bij de gratie Gods, niet dank zij de wil van het volk. Haar gezag is van boven verordineerd, niet door mensen verzonnen. Haar ambt is van God ingesteld, niet door de mens ontworpen. De doodstraf is geen wraakoefening der samenleving, doch een ambtelijk bepaalde straftoediening. Nooit mag demokratie ontaarden in een staatsregeling waar het volk het gouvernement regeert.

2. En in onoplosbaar verband hiermee: **de Overheid is dienaresse Gods.** De dienst van Hem, de gehoorzaamheid aan Zijn Woord, gaat alle aardse beraadslagingen te boven. Wel rekening houdend met de noden en wensen van de onderdanen, en wel telkens te rade gaand bij wat onder het volk leeft, mag toch de Overheid zich nooit de wet laten stellen door menselijke willekeur, door een tijdelijke gril, door de dwang van een noodtoestand. Evenmin mag zij beleid voeren vanuit enkel politieke overwegingen. Haar taak behoort zij te volbrengen ter ere Gods, in het diepe bewustzijn, dat zij zich te allen tijde voor Hem moet kunnen verantwoorden.

3. Vervolgens staat ingevoerd te worden, een voor Noord-Amerika grotendeels nieuwe leer, die waarschijnlijk bijval zal vinden in kringen waar we het niet zouden verwachten: **souvereiniteit in eigen kring.** Deze grondstelling is de enige waarborg voor vrije ontplooiing der samenleving, en voor vreedzame ontwikkeling naast elkaar van eigengeaarde levensverbanden. Deze algemene wet is de enige garantie tegen groeiende uitbreiding der staatsmacht; tegen onbeperkte staatsbemoeiing met al wat zich in de samenleving voordoet; tegen de verstikking van vrije organisaties en natuurlijke levensverbanden, onder het juk van een door de Overheid opgelegde regeling, aan hun wezen geheel vreemd. Alleen dit beginsel doet recht aan de scheppingsstruktuur, die aan de gelovige geopenbaard wordt. Derhalve, grondige hernieuwing, waar ook maar afval van Gods Wet en Zijn Orde te bemerken valt.

4. Dus ook scheiding van Kerk en Staat. Maar **geen scheiding van politiek en godsdienst.** Omdat dit ten enenmale onmogelijk is. Waar God niet wordt gediend, dient men een afgod. Bij afwezigheid van het ware geloof, ontstaat er een ongeloof, waarnaar de mens zijn leven, ook staatkundig, inricht. Steeds gedachtig aan de heerlijke belofte dat "niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden", zal toch de Overheid het volk moeten leiden in het bewandelen van wegen der gerechtigheid. Want "gerechtigheid verhoogt een volk, maar zonde is een schandvlek der natiën. Het publieke levenspatroon moet dus christelijk zijn. Staatsbeleid is niets anders dan dienst en bediening in het staatsleven van Gods Woord en Wet. Schiet de Staat hierin te kort, dan blijft ze toch Staat, maar dan een afvallige, revolutionaire, godloochenende Staat. Zij werpt dan de Antithese op, waartegen de christenen met de These ten strijde zullen moeten trekken. Bovendien is de Overheidt geroepen, zonder voortrekking boven andere geloofsgemeenschappen, de Kerk tegen onwettige aanvallen te beschermen, en vrij haar gang te laten gaan in de verkondiging van het Woord en de beoefening van barmhartigheid. Ook behoren de regeringsambtsdragers steeds in politieke zaken te getuigen van hun afhankelijkheid van God, en open te staan voor de openbaring der Schrift. Bij al haar doen en laten moet de Overheid zich vrijwillig onderwerpen aan het koningschap van Christus.

5. Dit betekent ook, dat er in elke werkzaamheid bij het historisch gewordene aangesloten wordt. Invoering van nieuwe wetten, zonder aandacht te schenken aan de betrokken historische achtergronden, leidt tot wanorde en botsing. Al te dikwijls wordt ons vooruitgang aangepraat op een manier waaruit blijkt, dat men wat in het verleden is voorgevallen als afgedaan beschouwt, en wat in de geschiedenis heeft plaats gehad als niet ter zake doende verwerpt. Elke plotselinge ommekeer, ongeacht uitwerking, is revolutie. Vooral, wanneer het gepaard gaat met schending van goddelijke rechten. Daarom: **anti-revolutionair!** Niet, dat de geschiedenis, daar zij door God bestuurd wordt, verwezenlijking van Zijn wil zou zijn. Wel, dat in ons nationaal bestaan veel verhoudingen en instellingen ontstaan zijn langs de eigengeaarde wetten van historische groei, miskenning waarvan alleen maar onheil brengt. Daarom: **christelijk-historisch!** Tegelijkertijd sluit dit in, dat een gehoorzame Overheid niet alleen behoudend, maar ook vooruitstrevend is. Immers, elke kultuurarbeid betekent een zoeken naar vooruitgang en ontplooiing. Tevens heeft de Overheid de strijd aan te binden met de doorwerking der zonde in de maatschappelijke orde. Daarom:**hervormend!** In deze gebroken wereld dient de Staat, namens haar Opdrachtgever, herstellend, rechtsprekend, vernieuwend, genezend op te treden, voortdurend afbrekend wat veel mensen lief is en oprichtend wat veel mensen dwaas is. Dan zal het verlossingswerk van Jezus Christus ook het staatkundig leven ten volle binnendringen, het volk ten baat.

* *

Deze enkele opmerkingen leveren al genoeg stof tot debatteren. Hopelijk sporen zij ook aan tot verdere studie en bezinning. En laat ons dan vooral niet vergeten, om ze aanhoudend aan de Heilige Schrift te toetsen, opdat wij zeker mogen zijn, dat deze beginselen ook werkelijk afgeleid zijn uit het levenmakende Woord Gods. Wie weet, vormen deze **Vijf Artikelen tegen de Revolutionairen** nog eens de hoofdsom van ons Political Creed.

Harry Van Dyke.

Naschrift van de redaktie.

Wij hebben gaarne plaatsruimte beschikbaar gesteld voor deze weloverwogen bijdrage. Terecht merkt Mr. Van Dyke in het slot van zijn artikel op, dat hij met zijn artikel stof voor discussie heeft gegeven. Men moge op bepaalde punten met de schrijver van mening verschillen, toch menen wij dat hij hiermede een goede bijdrage tot verdere studie heeft gegeven.

Intussen is de vraag op wien wij op 8 April moeten stemmen hiermede nog niet opgelost. Het komt ons voor, dat de schrijver die vraag ook niet heeft willen beantwoorden. Als zodanig zullen sommigen zich teleurgesteld voelen, doch dit neemt niet weg, dat dit de situatie is, waarin wij ons bevinden. Straks zullen wij de propagandageschriften en advertenties van de verschillende partijen weer kunnen lezen en daarbij zal het ons opnieuw opvallen, dat geen van die ons zal bevredigen. De enige weg, die thans voor ons open staat, is het contact met de candidaten in ons kiesdistrict, hetzij persoonlijk, hetzij in groeps- of verenigingsverband. Wij behoeven niet ijdel aan de kant van de weg te staan. Wij kunnen van ons gevoelen en van onze opvattingen blijk geven en zo ooit, dan is gedurende de verkiezingscampagne daarvoor ruimschoots gelegenheid.

In dit verband willen wij nogmaals wijzen op de "outlines" die gedurende de eerste drie weken van deze maand in het Engels bijvoegsel van ons blad worden gepubliceerd. Wat de wenk van Mr. Van Dyke betreft inzake Dr. Schrotenboer's gedachte over een "Political Creed", men moet hierbij geduld oefenen. Die gedachte is niet in de doofpot verdwenen, maar de verwezenlijking daarvan neemt tijd, — ook tijd van voorbereiding.

Red.

Familieberichten

Wij zouden er bij onze lezers op willen aandringen familieberichten **vroegtijdig** aan ons op te geven. Meermalen moeten wij berichten zoals een huwelijksaankondiging of een huwelijksjubileum veranderen en in de verleden tijd plaatsen, omdat de opgaven ons te laat bereiken.

Ons blad gaat 's Woensdagsmiddags op de post. Opgaven voor advertenties moeten daarom 's Maandags in ons bezit zijn. In het belang der feestvierenden zouden wij daarom op vroegtijdige inzending willen aandringen.

Administratie C.C.

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

III.

Antiochie in Pisidiae

Na een paar uur rijden door het zon overgoten, vruchtbare en fris uitziende landschap, komen we op een tweesprong. Hier staat een bordje aangegeven naar Yalvach en tussen haakjes erachter gevoegd: Antiochië Pisidiae. Dat kunnen we niet zomaar voorbijrijden, wetend dat er nog enkele overblijfselen van deze stad zijn. Het ligt maar twintig kilometer uit onze route. Enkele malen missen we de juiste weg als we door Yalvach gegaan zijn. Uiteindelijk komen we door een gehucht zonder bestrating en zijn we op de goede weg. Het heeft hier kortgeleden waarschijnlijk geregend, want de "weg" is een slik- en modderpoel gelijk. Kippen rennen voor de auto langs en vliegen in allerijl een ingang van één der armelijke lemen hutten binnen. Katten zoeken een goed heenkomen als de auto nadert en tussen dit alles in lopen kleuters op blote voetjes in de brij van klei en zand. Vrouwen zitten gehurkt tegen de muren van hun verblijven en houden een buurpraatje, terwijl hun kleren in de modder hangen. De oude vrouwen genieten op die manier van hun cigaret. Sluiers worden voor de gezichten trokken maar nieuwsgierig worden we nagekeken wanneer we eenmaal gepasseerd zijn. De kinderen van het dorp hollen achter de auto aan, maar geven het na een poosje toch op. We rijden nu door een kale en vrij troosteloze vlakte, waar slechts enkele schapen grazen en de herder met zijn staf en gehuld in stijve jas, de kudde bewaakt. De herdershond blijft eveneens dicht bij de kudde, maar bij het naderen van de auto waagt ook hij een poging om de auto even bij te houden. Om zijn hals draagt hij de brede houten band met uitstekende ijzeren pennen, die ongeveer 8 cm. lang zijn. In dit gebied dragen alle schaapherdershonden deze banden. Dit is om te voorkomen dat de wolven hen in elk geval niet bij de keel kunnen grijpen. Een tafereel als dit ontmoeten we steeds op onze reis door Klein Azië en het verveelt nooit.

In deze vruchtbare vallei is ook helaas weinig meer te zien van de stad waar Paulus predikte en het Christendom bracht. Het was de eerste maal dat Paulus en Barnabas in een Romeinse kolonie preekten, wat vooral voor Paulus een groot evenement geweest moet zijn, daar hij zelf Romein was. Keizer Augustus gaf deze plaats Romeinse stadsrechten en het was één van de zestien Griekse plaatsen die de naam Antiochië droegen uit die tijd. Al deze steden werden genoemd naar de vader van de regeerder Seleucis Nicator, wiens naam Antiochius was.

De synagoge waarin Paulus en Barnabas optraden, is nog niet weergevonden, daarvoor zijn te weinig opgravingen gedaan en misschien ook is er niets meer van over.

Wanneer we deze grond betreden, dan is het voor de Christen alsof een andere wereld opengaat. Het evangelie gaat meer tot je spreken en we lezen de gedeelten nog weer eens na, die betrekking hebben op de zendingsreizen van Paulus. Toch is het moeilijk te begrijpen, dat hier eens een stad lag, waar welvaart en bloei was, hetgeen nog aan de overblijfselen te zien is. In Hand. 13 : 15 wordt dan ook nog gesproken over de aanzienlijken der stad, die tegen Paulus opgestookt werden. Het Antiochië van toen, waar de joden het Woord Gods hebben verstoten en de heidenen het aanvaardden, ligt practisch geheel onder de aarde bedolven. Op het heuvelachtig terrein waar Antiochië lag, wordt nog een deel van het stadion aangetroffen.

Antiochië Pisidiae. Deel van Stadion.

Enkele bogen steken deels onder de aarde en het vuil vandaan. Een brokstuk van een Byzantijnse kerk ligt verlaten in het plateau. Een vijftal bogen staan enkele kilometers verder in de bocht van de hobbelige landweg. Dit was eens het aquaduct dat het water aanvoerde voor Antiochië. Stoer en recht staan ze daar en kijken neer

Daar waar eens Antiochië lag. Deel van opgravingen.

Aquaduct Antiochië in Pisidiae

op de vallei die beneden hen ligt en waar boeren op het land bezig zijn.

Hoog boven dit alles steekt de Sultan Dagh (berg) die op de achtergrond ligt en waarvan de top vaak tot midzomer met sneeuw is bedekt.

Nadat het Turkse regiem het land overnam, was de ligging van Antiochië in Pisidië, Lystre en Derbe, volkomen verloren gegaan. Het is nog maar een honderd en dertig jaar geleden, dat men tot de "ontdekking" kwam, waar Antiochië in Pisidië gelegen had en het is slechts zestig jaar geleden, dat men weet waar Lystre en Derbe geweest zijn.

Een Engelse predikant te Smyrna, die op een reis door het binnenland van Klein Azië ging, heeft deze plaatsen weer terug weten te vinden.

Tot aan de vierde eeuw was Antiochië een welvarende plaats. Daarna kwam het in verval, totdat het tenslotte in 713 door een Arabische invasie geheel werd verwoest.

We bevinden ons op het ogenblik in de voormalige provincie Galatië. Alle Bijbellezers kennen de brief aan de Galaten, welke Paulus schreef. Het is opmerkelijk dat hij hier aan een hele provincie en niet aan een bepaalde gemeente schreef.

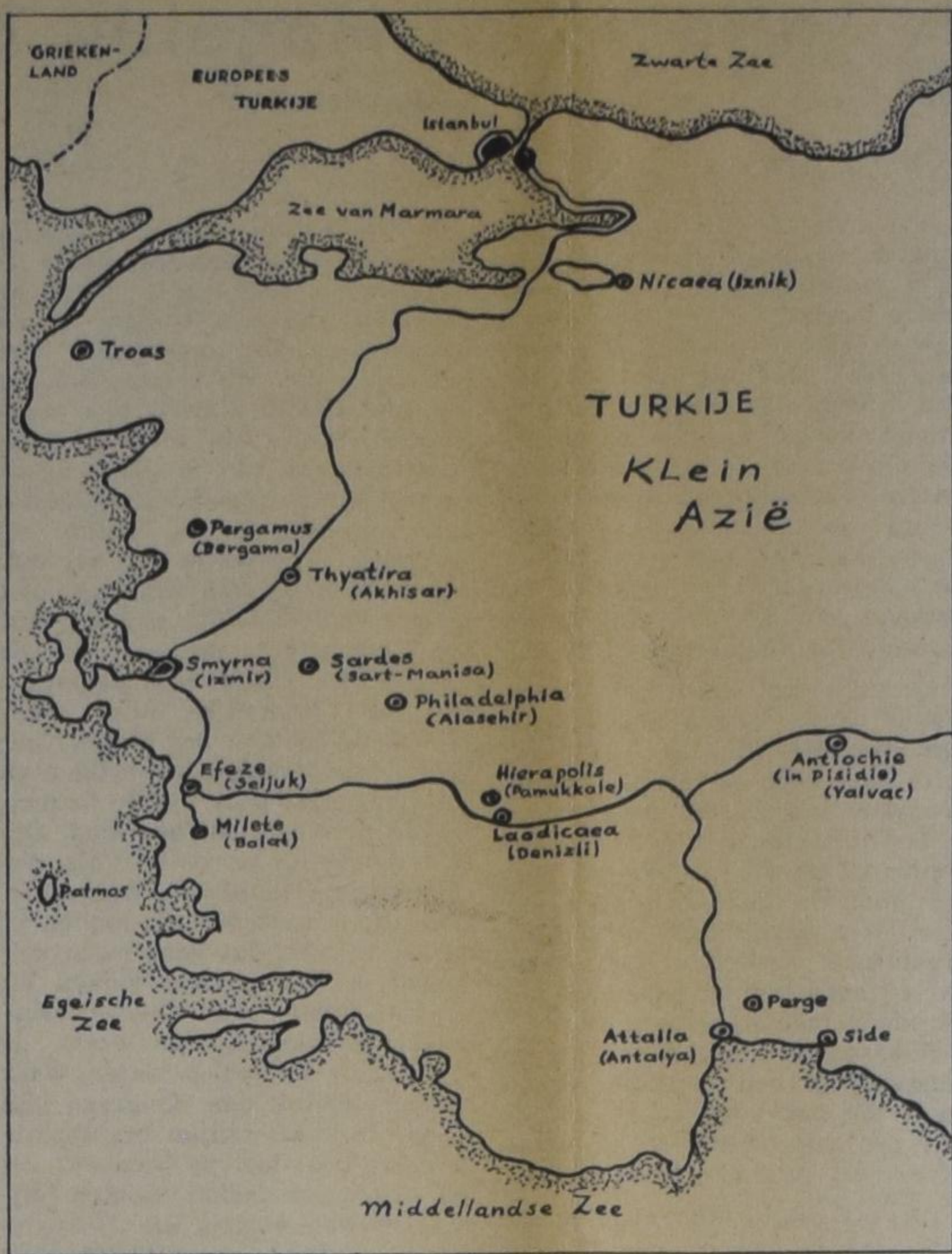
Wanneer we de heuvels achter ons hebben liggen, die op sommige plaatsen prachtige terra cotta vertonen, komen we door een vruchtbaarder gedeelte. Boeren met hun vrouwen plukken de blauwe druiven, die om deze tijd van het jaar geoogst worden. Een grootvader zit met een kleinkind aan de kant van de weg uit te rusten. De kleine peuter neemt een steen op en gooit die naar de auto toe. Dit schijnt een geliefkoosde sport van de jeugd hier te zijn.

Even verder zien we weer een aardig en ongewoon schouwspel voor ons. Een oudere man is blijkbaar aan het verhuizen en doet doet dat met drie ezels. Op één ervan zit hij zelf, terwijl de andere twee een tafel, stoelen en het overige huisraad op hun ruggen meevoeren.

Nog weer passeren we een gehucht en nu leidt niet meer dan een karrespoor naar de oude ruïnes van Antiochië. We kunnen geen snelheid meer maken en de kinderen kunnen ons gemakkelijk bijhouden. Ze blijven ons dan ook volgen tot we op de hoogte komen waar we oude bogen zien en uit de auto stappen. De kinderen proberen ons allemaal de weg te wijzen, maar het is toch beter om maar op de gegevens af te gaan die we zelf hebben.

De kinderschaar is ons trouw blijven volgen en gelukkig heb ik wat snoepjes bij me, die ik uit kan delen. Gulzig steken zij hun handjes uit, om vervolgens de lekkernijen snel in hun mond te laten verdwijnen. Een paar grotere jongens bied ik een cigaret aan, maar die accepteren ze niet. Enkelen van de kleineren houden later hun uitgestrekte hand op en vragen om geld. Als we dit weigeren en in de auto stappen, beginnen ze meteen met stenen te gooien. Maar doodsbenauwd hollen ze weg als we de auto uitkomen en hen vertellen dat we ze naar de politie zullen brengen.

(Wordt vervolgd.)

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Wees een Zegen!

"Kind, je weet niet wat je begint", zeiden vele van mijn kennissen, toen ik ze vertelde, dat ik naar Canada ging.

Daar hadden ze volkomen gelijk in. Wel had ik veel van Canada gehoord en gelezen, maar echt weten, hoe of het er was, dat wist ik niet. En dat wilde ik gaan uitvinden. Het is een vreemd iets, emigreren. Weg gaan van je familie en vrienden en kennisen. En waarvoor? Ging ik uit Holland weg omdat ik met iedereen ruzie had? Helemaal niet. Ik had altijd bar veel plezier met mijn vriendinnen en had 'n gezellige betrekking. Waren mijn ouders lastig of mocht ik niets van ze? Ook niet. Er was een hechte band tussen mijn ouders en mij. Zelfs nu nog mis ik de fijne gesprekken die we konden hebben over geloof en allerdaagse dingen en vader probeerde me vaak wat over politiek te leren.

Ja, emigreren moest doorgaan. Dat wist ik zeker. Daarom stapte ik op een goede dag een emigratiekantoor binnen om inlichtingen. Binnen korte tijd was alles gereed om te vertrekken naar verre landen. Toen pas kreeg ik in de gaten hoeveel ik van het kikkerlandje en van dat dorpje hield. Zou ik wel ergens anders kunnen wennen? En wat moest ik zonder familie en vrienden? Zou ik gaan? Het was me nog lang niet duidelijk wat te doen, toen er een brief van een tante kwam.

Ze had gehoord van mijn stoute plannen en wenste me alle goeds toe in de vreemde. "Maar", schreef ze, "wicht, waar je ook heen gaat, wees een zegen."

Mijn emigratie ging door, mede door toedoen van deze woorden. Daar denk ik nog vaak aan.

Het mag voor mij niet moeilijk zijn om een zegen te zijn, iemand die zelf zoveel zegeningen ontvangt. Zoals christelijke ouders, een zorgeloze jeugd, een beschermde omgeving waarin ik mocht opgroeien, en niet te vergeten mijn eigen geloof.

Gezond mocht ik mijn broer hier in Canada begroeten. Dat was een heel gepraat die eerste dagen. Ik kon meteen goed met mijn nieuwe schoonzus opschieten. Dank zij de kennis van de Engelse taal had ik al spoedig een baan als nurse's aid. Dat acht uur draven door het ziekenhuis viel niet mee, maar de omgang en verzorging van de patienten vond ik pracht werk. Altijd nieuwe gezichten en nieuwe verhalen. 's Avonds waren er wel brieven te schrijven of een boek te lezen.

Op een dag vroeg een van de nurses naar welke kerk ik ging. Na mijn antwoord: The Christian Reformed Church, antwoordde ze: "So do I". "He," dacht ik, "dat is vreemd, dat een Canadese naar onze kerk gaat". Al gauw vond ik uit dat het niet zo'n toeval was. Ze kwam namelijk uit Friesland en dat verklaarde alles. Ze liet me veel foto's zien en vertelde dat ze zes zussen en zes broers had. Die broers wou ik best ontmoeten. Je kon nooit weten.

Om een lang verhaal kort te maken: Die ene jongeman viel bijzonder in de smaak van de schrijfster van dit epistel. En dat werkte aanstekelijk. Het bewijs ervan: Hij is nu mijn man, en we hebben samen twee schatten van dochters.

Wist ik eerst niet wat ik in Canada moest doen, het is me nu wel duidelijk geworden.

Mijn levenspad is zo geleid door Hem die ieder zijn weg wijst. Hij heeft me hier mijn plaats gegeven in dit gezin en in deze gemeent. Van harte wil ik proberen om een zegen te zijn op beide plaatsen, dan wordt iedere dag mooi, omdat er altijd wel iemand is die hulp nodig heeft.

I[illegible]e maand moeten wij een aa[illegible]ta[illegible] abonnees afvoeren, die vergaten te betalen. Dat is jamm[illegible] maar het moet. Voorkom het en zend ons Uw abonnementsgeld tijdig in. Dan blijft C.C. zonder onderbreking komen.

NIEUWE INFORMATIEDIENST

De provincie Ontario heeft een serie van vijf brochures uitgegeven in dertien verschillende talen, teneinde de inwoners een inzicht te geven in de publieke diensten van de provincie. De brochures zijn gedrukt in Engels, Frans, Italiaans, Duits, Pools, Hongaars, Ukrainisch, Nederlands, Serbo-Croatisch, Grieks, Fins, Portugees en Slowaaks. De onderwerpen, die in deze boekjes besproken worden betreffen: arbeid, gezondheid, sociale zorg, onderwijs en "workmen's compensation".

De serie is gratis verkrijgbaar in een der bovengenoemde talen bij de Citizenship Division, Room 167, Main Parliament Building, Toronto, Ont.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thanks to God we wish to announce the birth of our son

MICHAEL RALPH

A brother to Sandra and Pauline.

February 25th, 1963.

Mr. & Mrs. Ralph van Dyke.

6 Weigel Ave., Elmira, Ont.

With great joy and thankfulness to God we announce the safe arrival of our daughter and sister

WENDY JANE ELIZABETH

Wietse & Betty Terpstra (nee Sytsma).
Randolph Reynold.

February 27, 1963.

Athens, Ont., Box 72.

Met dank aan God geven wij kennis van de geboorte van onze zoon

RONALD STANLEY

Mr. & Mrs. M. Steenbergen.
Everett.
Bert.
Arnold.
George.

28 Februari 1963.

R.R. 1, Aylmer, Ont.

Thankful unto the Lord we announce the birth of our son

RICHARD JAMES

on February 28, 1963.

A brother for:
Henry,
John,
Alan &
Theodore.

Mr. & Mrs. J. T. Hessels.

Wellandport, Ont., R.R. 3.

Engaged:

ROMMY DE BOER
to
RIEN VAN DER SPEK

February 23, 1963.

1423 Chriseden,
Port Credit, Ont.

With thanks to the Lord we remember the 25th wedding anniversary of our parents

JOHN BUESINK
and
ALEIDA CATHARINA BUESINK
nee Lammers,

which was celebrated on the 24th day of February, 1963.

May the Lord keep them for many years to come.

Betsy and Warner.
Jo.
Willy and Larry.
George.
John.
Murray.
Fred.
Ena.
Bernice.

Strathroy, Ont.

On March the 10th, 1963, the Lord willing, our beloved parents

Mr. and Mrs. R. RENEMA

will celebrate their 25th wedding anniversary.

It is the wish of their thankful children that they may be spared many years for each other and for us.

Andy and Ann (engaged).
Willy and John.
Raymond.
Dorothy.
Agnes.

R.R. 1, Duncan, B.C.

Reception will be held in Tzou Relem hotel, Duncan, B.C., between 2 - 4 p.m. on March 9th.

---

375 Acre Dairy farm met melkcontract

2 Goede huizen, van alle gemakken voorzien. 3 Barns, één met barncleaner, voor stalling van al het melkvee. In een andere barn zijn alle droge koeien en het jongvee. De derde barn kan gebruikt worden voor varkens. 3 Tractors, ploegen, baler, combine, enz. enz. De machinerie is in goede conditie. Het is kleigrond. 115 acre geploegd voor oats en corn. Meer dan 100 stuks vee (Holstein). Goed melkcontract bij een beste fabriek in Hamilton. Vraagprijs voor farm met alles inbegrepen $100.000.—. Down $25.000.—. Aflossing te regelen. Farm 4 mijl van Chr. Ref. Church.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Op 3 Maart mochten wij met onze kinderen herdenken dat God ons 25 jaar geleden in de echt verbond.

J. DE KOK
P. A. DE KOK—LAVOOY

Vinemount P.O., Ontario.

Net persoon, Chr. Ref., zou graag willen

CORRESPONDEREN

met meisje onder 37 jaar, in Canada, Amerika of Holland. Brieven onder no. 1575% Calv.-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

For rent:

4 OR 5 ROOM APARTMENT

Heated. One mile from Christian grade school, Christian High school and Church. C. Groenewegen, 20 Limeridge Road. E., Corner Hwy. 6, Hamilton, Ont. Phone 385-1133.

Wanted:

MARRIED MAN

Children no objection, at a dairy farm. Must be experienced. Good wages. Nice house, 2 bedrooms. One job immediately, another one April 15. Apply by letter Rev. J. Van Harmelen, R.R. 2, Whitby, Ont.

Correspondence

A christian lady would like to have correspondence (in Dutch or English), with a gentleman between 40 and 50 years, for future marriage. Please write to No. 1574, c/o Calvinist Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

90-ACRE FARM

completely fenced. 75 acres good workable land and 15 acres pasture and bush. 23 acres fall wheat, 5 acres grapes. 7-room house, furnace heated, city conveniences. Large barn with pressure system, implement shed, 2 granaries, hen house, double garage. Full price $26,000. Livestock and full line of machinery if desired. Contact: D. Mativijow, R.R. 5, Welland, Ont.

Wanted:

MARRIED MAN

for Nursery and Greenhouse business. Year-round job; house and electricity provided. Reply, stating qualifications and wages expected. Wm. Bos, R.R. 1, Trenton, Ont. Phone EX 2-9177.

Te koop: Mijn goed onderhouden

BIBLIOTHEEK

plus-minus 1000 boeken in de Hollandse taal en ongeveer 350 in de Engelse taal. Catalogus alsmede condities verkrijgbaar op aanvrage. Th. Stad, Box 967, Smithers, B.C.

Wanted:

YOUNG MAN

16-30 yrs. of age, to work on Dairy farm. J. Voskamp, R.R. # 1, Atwood, Ont. Tel. 356-2361.

BARBER

Wanted young 1st class Barber with some knowledge of styling men's hair. Good position for energetic young man. Starting April 6th, 1963. Apply Mr. G. De Jong, 42 Ronway Crescent, Scarborough, Ont. Tel. 267-3456.

Is Solidariteit Mogelijk ?

door Dr. R. Kooistra

②

Mijn vriend (die mij de brief schreef die de aanleiding was tot mijn voorafgaand artikel) en mijn lezers moeten wat geduld met mij hebben. Want ik ben de vorige keer toch eigenlijk aan de zaak van de brief niet toegekomen. Mijn vriend merkte op, dat sommigen, die onder ons de Christelijke organisatie voorstaan, in hun antwoord op serieuze bedenkingen maar dadelijk van leer trekken met beschuldigingen als die van verraad aan de zaak van de Reformatie in Canada.

In mijn antwoord heb ik getracht uit te leggen hoe de zaak ligt. Daarbij heeft de liefde van mijn hart voor de Christelijke organisatie mij parten gespeeld en ik heb dus eigenlijk deze opnieuw verdedigd als de weg die wij moeten gaan in onze Westerse kultuur. Het goede dat de neutrale organisatie doet, kan het kwaad dat zij aansticht en aansteekt niet ongedaan maken. Iemand kan zeer verdienstelijk werk leveren bij het biussen van een bepaalde brand, maar als het later blijkt dat hij zelf het vuur heeft aangestoken, dan is hij toch een brandstichter.

Dit wil echter niet zeggen, dat het maar in orde is met ons als we de Christelijke organisatie verdedigen. Of dat het met elke verdediging van de Christelijke organisatie in orde is.

Over deze beide punten zou ik nog graag een enkel woord willen schrijven.

HET DOEL VAN DE CHRISTELIJKE ORGANISATIE

Allereerst dan over hen, die van mening zijn, dat we klaar zijn als we maar de keuze doen voor de Christelijke organisatie op ieder levensterrein.

Dit is geheel onjuist. Zoals ik de vorige week schreef, heeft de Christelijke organisatie altijd de bedoeling de maatschappij of de samenleving te doordringen met het Evangelie. We verwachten het dus niet van de Christelijke organisatie, noch van haar getalssterkte, maar van de Here Jezus en van het Evangelie. De Christelijke organisatie zal, indien zij werkelijk Christelijk is, tegelijk algemeen zijn. Zij wil zich niet alleen verdienstelijk maken voor de Christelijke farmers, of de Christelijke arbeiders of de kinderen van Christelijke huize, maar zij wil de rechten des Heren voor heel de samenleving verdedigen en erkennen. Het gaat om de farmer, om de arbeider, om het kind. Om een voorbeeld te geven: als een Christelijke politieke organisatie zich alleen ten doel zou stellen er op toe te zien, dat haar leden voldoende in aanmerking komen bij de benoeming voor allerlei overheidsbetrekkingen, dan raakt de organisatie in ondiep water, waar ze gemakkelijk aan de grond kan lopen. De Christelijke organisatie is nooit een doel op zichzelf. Zij zal steeds een middel moeten blijven, een weg, waarin wij als Christenen trachten een zoutend zout te zijn en onze corporatieve verantwoordelijkheid zinvol te beleven. Het is een droevig verschijnsel dat we steeds weer moeten konstateren dat zulke Christelijke organisaties soms het élan verliezen en hun oorspronkelijke spankracht. Ook de Christelijke organisatie is het werk van zondige mensen en daarom is het altijd gebrekkig wat zij doet. Daarom ook moet de Christelijke organisatie er steeds weer van doordrongen worden dat zij een missionaire taak vervult in de samenleving.

DE VERDEDIGING VAN DE CHRISTELIJKE ORGANISATIE

Nu nog iets over het tweede punt. De Christelijke organisatie is niet gebaat met elke denkbare vorm van verdediging. Om op een paar dingen te wijzen, zou ik willen opmerken dat het gevaar bestaat, dat we verkeerde **methoden** gebruiken voor de verdediging van de Christelijke organisatie.

Ik noem: de verkeerde aanval, het verkeerde motief en het verkeerd gebruiken van ons voornaamste wapen in de strijd, het Woord Gods.

DE VERKEERDE AANVAL

De verleiding is altijd groot om over personen te spreken in plaats van over beginselen. Wanneer men de neutrale organisatie aanvalt, maakt men het zijn medestrijders, en eventuele medestrijders, erg gemakkelijk, indien men tracht aan te tonen dat alle voorstanders van de neutrale organisatie, alle "vijanden" dus, oplichters en bedriegers zijn. Men kan door dit te doen, niet alleen onrecht doen aan "de vijand", maar ook aan wat men dan gaarne de "medestrijders" noemt. Wij maken het dan "onze eigen mensen" veel te gemakkelijk, want we appelleren op een soort roddelzucht en geestelijke hoogmoed, die in ons aller hart gevonden wordt. Wie een standbeeld van zijn voetstuk afsleurt, heeft soms het gevoel dat hij zelf daardoor hoger komt te staan. Maar dit "hoger" kan in werkelijkheid wel eens "lager" zijn. Wie steun zoekt voor de Christelijke organisatie door de neutrale organisatie aan te vallen, vergete niet dat het menselijk hart arglistig is en dat uit dat hart "boze bedenkingen" voortkomen. Het is verleidelijk om in de verdediging van de waarheid erg **werelds te werk te** gaan. Maar we moeten bedenken dat daarop uiteindelijk God's zegen niet kan rusten.

In haar strijd tegen de reformatie heeft de Rooms-Katholieke kerk lang getracht Luther voor te stellen als een soort onmens, een bruut, een zinnelijk type of als een mens met een zieke geest of een vergroeid karakter. Het is echter gebleken dat dit niet de juiste methode is en eigenlijk de verdediging van de katholieke zaak kwaad heeft gedaan. Daarom zijn er geweest in het katholieke kamp, die in dit opzicht aan Luther eerherstel hebben bewezen. En door dit eerherstel hebben zij meer protestanten aan 't twijfelen gebracht dan door hun vroegere laster. In onze strijd tegen het Marxistische beginsel baat het ons niet te zeggen, dat Karl Marx een mens was van een bedenkelijk karakter. Laten we maar gerust erkennen dat hij hard gewerkt heeft en dat hij aan zijn idealen zijn hele leven gewijd heeft. In dit opzicht kunnen we van hem nog wel wat leren.

Laten we het dus in de aanval op de tegenstanders niet te gemakkelijk maken voor onze medestanders. Want dan doen we tekort aan onze roeping en dan lopen we het gevaar dat onze medestanders zich straks teleurgesteld van ons afwenden.

HET VERKEERDE MOTIEF

Het is ook mogelijk dat er onder de voorstanders van de Christelijke organisatie een verkeerd motief gevonden wordt. Men kan zich daarbij laten leiden door het verlangen naar intimiteit. Hoe minder mensen we ontmoeten, **hoe minder** kans we hebben in conflict te geraken. We zien dan ook telkens weer mensen, ook in de gemeente van de Here Jezus Christus, die zich isoleren en zich terugtrekken binnen de veilige haven van hun eigen eenzaamheid. Soms is er reden voor. Soms heeft men een karakter dat zo opvliegend is, dat men uit vrees voor dat eigen karakter zich maar terugtrekt. Voor een dergelijke houding kan men nog respect hebben, hoewel het de vraag is, of deze noodoplossing niet tevens getuigt van een gebrek aan geloof en vertrouwen.

Wij bedoelen met het hanteren van het verkeerde motief echter niet deze noodoplossing voor karaktermoeilijkheden, maar veeleer de zucht zichzelf op te sluiten binnen een ivoren toren, die het contact met de werkelijkheid verloren heeft. Het gaat in de Christelijke organisatie om Christus en niet allereerst om de Christenen. De Christelijke organisatie mag nimmer de gemakkelijke weg zijn, maar moet steeds de weg der gehoorzaamheid zijn.

Wij willen ons niet in Farizese eigengerechtigheid terugtrekken. Ook met onze Christelijke organisatie en door middel van onze Christelijke organisatie dienen we te zijn als "schapen te midden van de wolven".

Het is niet waar dat we alleen al door de organisatie de zonde buiten de deur gesloten hebben. Die komt ook binnen door de deur van de Christelijke organisatie. Daarom mag het "zij zijn zo slecht" van het eerste punt, niet gevolgd worden door een even slecht "wij zijn zo goed" in dit punt.

Wij moeten, ook in de Christelijke organisatie, recht laten wedervaren aan onze tegenstanders zowel als aan onze medestrijders. Daarom moeten we soms een tegenstander beschuldigen van wereldse praktijken en motieven. In één woord: het doel heiligt de middelen niet.

HET VERKEERD GEBRUIK VAN HET WOORD GODS

Om aan het beginsel van de Christelijke organisatie kracht bij te zetten, ligt het voor de hand, dat we ons richten tot de Heilige Schrift. Het gevaar is daarbij, dat we de verkeerde weg volgen, nl., dat we eerst besluiten wat we zullen zeggen en dan daarbij een tekst zoeken. Dit kan leiden tot een volkomen verkeerd Schriftgebruik. De openbaring wordt dienstbaar gemaakt aan onze omstandigheden in plaats ervan, dat wij onze omstandigheden brengen onder het licht van de openbaring.

De predikant die tegen de doodstraf is, kan altijd preken over Joh. 8:7: "Wie van U zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar", maar heeft daarbij noch het Woord bediend, noch het probleem van de doodstraf in het licht van het Woord Gods gezien.

Wij moeten eerbied hebben voor het Woord des Heren en daarom ons aan dat Woord overgeven in het vertrouwen dat God ons leidt door Zijn Woord en Geest. Dan zullen we ook recht laten wedervaren aan de geschiedenis der openbaring en ontkomen aan allerlei gemakkelijke oplossingen die ons door het Fundamentalisme aan de hand worden gedaan, maar die zijn als gebroken bakken die geen water houden.

Maar ook in ons verzet tegen hen die maar al te gemakkelijk zich de teksten van het "volk Gods" en van het "ware Israel" toeëigenen, zij men in zijn antikritiek geduldig met de bede, die ons steeds voor ogen moet staan:

Heer, ai maak mij Uwe wegen
door Uw Woord en Geest bekend;
Leer mij, hoe die zijn gelegen
en waarheen G'uw treden wendt:
Leid mij in Uw waarheid, leer
ijv'rig mij Uw wet betrachten,
want Gij zijn mijn heil, o Heer,
'k blijf U al den dag verwachten.

Gevraagd:

GETROUWDE MAN

goed met machines en vee kunnende omgaan. Vast werk, goed loon, modern huis beschikbaar aan paved weg. Bus van Chr. School gaat voor huis langs. Om de andere Zondag vrij. T. Van Marrum, R.R. 2, St. Ann's. Tel. 957-3620 Smithville., Ont.

Wanted:

MARRIED MAN

for year round work on beef and cash-crop farm. House supplied. Two bedrooms, large livingroom, kitchen and bathroom, etc. $175.— monthly. Free meat, eggs and large garden. Close to Chr. School and Chr. Ref. Church. Apply Mr. C. H. Spiering, R.R. # 3, Wallaceburg. Phone: 627-5350 or 627-5860.

Wanted: For general housework in a Christian home,

A MIDDLE-AGED WOMAN OR EXPERIENCED GIRL

Good wages and living conditions. On bus line near Brampton, Ont- Reasonable time off. Phone collect Brampton GL 1-3966 or write Mrs. J. E. Houck, R.R. No. 6, Brampton, Ontario.

FIRST SHOWING

of New Homes now under construction in the Elms Subdivision, just between Church and Timothy School. Contact me soon to see the selection of models and lots for early spring or summer possession. Houses of same design will not be permitted next to each other. Cannot repeat style once in five houses. Extras such as valance boxes etc. will be built in at no extra cost. Any choice of kitchen, tiles, shingles, etc. Prices start at $16,500 for a six room detached bungalow, with only $2,000 down to one N.H.A. Mortgage. Others with $1,000 down payment. **For any information, without any obligation, call**

John Struik

CH 1-5205 or CH 7-3998

SPECIALIST IN GOOD DEALS ONLY. For ALL your Real Estate transactions, residential, commercial, appraisals, arranging down payments, or mortgages, etc. 24-hour service. I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE.

James B. Gilbert
REAL ESTATE
MEMBERS OF THE TORONTO REAL ESTATE BOARD

Wanted:

EXPERIENCED TOOL- AND DIEMAKERS

for Wallaceburg, Ont. Wages between $ 2.— and $ 3.— per hour. Full range of benefits paid by employer. Guaranteed steady employment. Contact Mr. T. Hopman, 250 Margaret Ave., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-2541, after 6 p.m. 627-5075. Or: Mr. C. H. Spiering, R.R. # 3, Wallaceburg. Phone: 627-5350.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone
AARN KLOOSTERMAN
representing
Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

Looking for a Farm?

We have one of the largest farm listings in Western Ontario. Clinton and the Listowel area. Priced from $4,500 to $100,000. Some with milk contracts. Many farms are located close to Chr. Ref. Church and School.

JOHN BOSVELD
REAL ESTATE BROKER
Box 353 Meaford Ph. 428

Salesmen:
C. BURUMA,
R.R. 1, Clinton. Ph. HU 2-3287.
F. C. VAN EYL,
R.R. 1, Gorrie, Ont.
CARL BOYD, Meaford, Ont.

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze -drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 34, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

OPEN AIR

Market would be an ideal business on this 6 acres property. There is 3 acres open land for nursery stock, some fruit trees and some grapes. Excellent sandy loam. 7,650 sq. ft. of greenhouses with boiler, ready for growing any type of hot house crops or growing flowers. There is a 6-room stucco home with all conveniences and new gas furnace in basement. This property is located on a main traffic road in the city of St. Catharines. Asking $28,000.00 with only $8,000.00 down payment required and one mortgage to vendor with payments to suit right party.

Contact

MEDARD VERDEGEM
REAL ESTATE INVESTMENT CONSULTANT
PROPERTY MANAGEMENT
3 Benson Drive - ST. CATHARINES, ONT. - Ph. WE 4-2548

Neerlandia Cooperative Association Ltd.
is in need of a
SALESLADY

to work in the General Store, due to expansion, beginning as soon as possible.

Applications and inquiries may be addressed to Mr. Charley Baker, P.O. Box 14, Neerlandia, Alberta.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

After Twenty Centuries of Christianity

A great number of people do not want to have anything to do with Christianity. They simply ignore the message, with which it presents itself in this world.

There are still others who still want to be called Christians, or Protestants, but who want to deny that there are valuable elements in the Biblical teachings. They would even believe that the world situation would be altogether different if only these principles could be brought into effect. They reason that it is fine to preach high standard principles, but what if people on the whole do not seem to be inclined to live up to them?

Generally speaking there is great admiration for the person of Christ. He worked night and day to put his gospel into practice. He preached, He prayed, He performed miracles, He healed the sick, He even raised the dead. But what did He accomplish? He suffered tremendously and died on the cross. When He went to heaven, He left nothing but a few followers. Has the world changed since?

Twenty centuries have passed since. Twenty centuries of history, Christian history if you want to call it that. The Church, although split up in numerous denominations, has continued its work. Year after year, century after century, preachers have gone out into the world to preach the gospel. Witnesses of all kinds in word and deed have given of their possessions, and even their lives. There is no doubt about it, the Kingdom of God has been proclaimed with an admirable zeal.

What has been the result?

Did we make progress economically, if we think about the Asian countries for instance? Did we solve the problem of alcoholism or drug addiction? Did we raise the morals? Is there less tension between the nations? Is there more love and less selfishness among the people? In a nutshell: Have we come closer to a better world? Or do we expect too much from Christ and Christianity? Or, to put it even worse, do we have to conclude that even Christ's work has been in vain after all?

Many talk and think this way, you can even find them in our churches. In fact, do we not all have moments, in which we are disappointed about the influx of Christianity upon society and upon every-day-life?

It is the old problem to which Christ Himself gave a clear answer, when He said to Pontius Pilate: "My kingdom is not of this world." Not only Pilate had to learn this axiom in the Kingdom of God. We also have to. We are always inclined to think of improvements in society, although we want things to remain as they are and have Christianity used as a correcting influence only. We want to straighten out irregularities and we expect God to help us in our endeavours.

However, in doing so, we overlook that there is a final breach between God and man. God said to Adam in Paradise that in the day he would eat of the tree, he would die. And he did die, as soon as he took the fruit. We have covered up that fact and we have told ourselves that in the final analysis God did not do what He said He would. Even in our theological compositions we have tried to put ourselves at ease by saying that the execution of the verdict in Paradise was postponed. Where do we get it?

All our reasoning and all our efforts do not take away the fact, that as soon as the command was trespassed, God was against us. We do not want that and therefore we do not want to acknowledge it. But the fact remains: sin has broken the communication with God, and as soon as the communication with God was broken, man could not commune with his fellow-man anymore.

To say things as bluntly as that certainly does not make one popular. And Christianity, which has to put it bluntly because it has to speak the Word of God, has not accomplished much in twenty centuries measuring by the human yardstick.

However, Christianity cannot be judged by the tangible results in human life. The fact that life is possible and that there is a form of communication, is not the result of human endeavours. God Himself stepped into our existence. The first Adam rebelled against this plan, God gave his Son as a Second Adam, in order that His plan might be executed. Jesus Christ Himself is both the heart and the axiom of Christianity. To be precise He is the heart and the axiom of life.

If we are disappointed about the results of twenty centuries of Christianity then we have another thing coming. Jesus' own testimony was: "Think not that I am come to send peace on earth; I came not to send peace, but a sword." (Matthew 10:34)

This expression of the Saviour is certainly not the most popular one. We would rather hear about Christianity as an expression of brotherhood and neighbourly love. However, these virtues are only possible through Him. Without the "only Name given under heaven by which we must be saved" no virtue is possible. He is the basic root of all life and everything exists through Him and because of Him. Consequently, without Him everything is bound to fail, whether it be personal or family life, study, economics or politics, or what have you.

The Kingdom of God does not have its roots in this world, although it does rule the world. All of life is subservient unto this Kingdom, of which Jesus is the Head and of which we can be citizens by faith only.

D. Farenhorst

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE JANUARY LADDER

Problems:	44	45	46	47	Sub Total	Previous Total	Total
Points:	3	3	2	2	10		
A. J. Klein, Hamilton, Ont.		no answer				74	74
H. Geerlof, Smithville, Ont.	3	3	2	2	10	56	66
W. Triemstra, Ottawa, Ont.	0	0	2	2	4	49	53
A. Guillaume (I), Toronto, Ont.	3	3	2	2	10	43	53
B. Bylsma, Iroquois, Ont.	0	0	2	2	4	48	52
E. H. Langendoen, St. Catharines, Ont.	3	3	0	2	8	30	38
J. M. DeVries, London, Ont.	3	3	2	2	10	28	38
J. Prins (I), Lacombe, Alta.	3	3	2	2	10	28	38
Dr. T. VanDeursen, The Hague, Neth.	3	3	2	2	10	23	33
W. F. Stokdijk, Old Barns, N.S.	0	0	1	2	3	28	31
W. Wilms (I), Lindsay, Ont.	3	3	1	2	9	20	29
J. Heikamp, Burlington, Ont.	3	0	2	2	7	19	26
M. DeJong, Stirling, Ont.	3	0	2	2	7	16	23
E. VanDonkersgoed, Gorrie, Ont.	3	3	2	2	10	12	22
R. VanKooy, Guelph, Ont.	3	3	2	2	10	6	16
F. Tolsma, Vauxhall, Alta.	3	3	0	2	8	6	14
B. Demik, Hamilton, Ont.	1	3	0	2	6	7	13
J. A. Meiboom, Carr. Place, Ont.	0	0	0	2	2	10	12
A. Schuitema, Barrie, Ont.	3	3	2	2	10	new, welcome!	10
B. Kortland, Toronto, Ont.	3	0	1	2	6	3	9
G. Bloemendal, Toronto, Ont.	3	3	0	2	8	new, welcome!	8
H. Postma, Port Williams, N.S.	3	3	0	2	8	new, welcome!	8
J. Wierda, Winnipeg, Man.	1	0	0	2	3	3	6
J. Binnema, Rocky Mt. House, Alta.		0	0	2	2	4	6
G. Duiker, Barrie, Ont.	0	1	0	0	1	5	6
E. Smit, Bowmanville, Ont.	3	0	0	2	5	new, welcome!	5
M. Visser, Duncan, B.C.			0	2	2	2	4
H. VanderVecht, Essex, Ont.	0	0	1	0	1	2	3

28 contestants. Top: 90 points. (I) means: reached the top once.

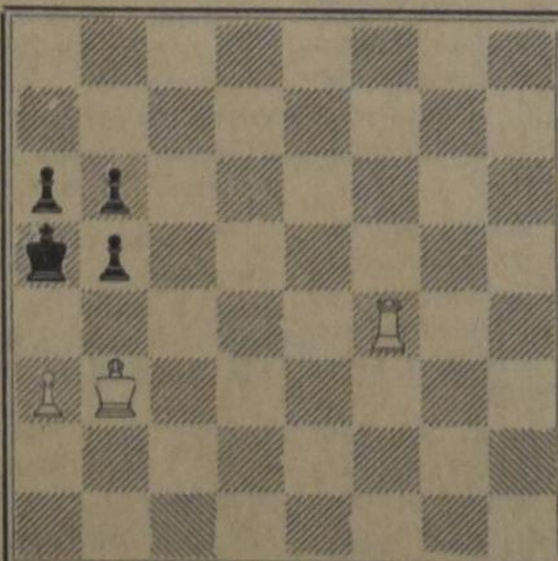
CORRESPONDENCE

I think, the ladder now published is the best we have ever had. All of the contestants sent in solutions (Mr. Klein sent some solutions for next month), and again some newcomers joined our ranks. Of course, a ladder game is not that easy as it seems to be. No. 46 turned out to be much harder for many of us than I had expected. Never forget to read the notes carefully. Regularly I publish the right solutions in order to give you opportunity to check your own work. If you do so, you may easily discover some mistakes you have made. Questions as "Why did I get zero for problem x?" are not necessary at all, because you can answer that question yourself. No. 40 is a clear example: 1. N-K3? is definitely wrong because the diagonal KNK1-QB5 must stay open for the Queen, if the black Bishop moves to B3. I am really happy that so many of our contestants are pleased with the problems. Thank you for your kind remarks.

A SPECIAL PROBLEM

Some people reacted to the special problem of the 1st of February. Some of them sent in the right solution. After a few weeks I hope to come back to that problem. This week I am publishing another one, which I received from Mr. J. M. DeVries. I would like to thank him for this gesture. It is a regular problem in 4 moves, which I call Special Problem III. I expect that it will give you some enjoyment.

Special Problem III
Author unknown
Black: 4 pieces

White: 3 pieces

White to play and mate in 4 moves.

NAC Leaders cable Khrushchev to free Siberian Christians

Washington, D.C. (CNS) - Christians throughout the nation were dismayed by the action of the U.S. embassy in Moscow when it turned away 32 evangelical believers who sought assistance in leaving the Soviet Union. No amount of explanation by the State Department of the problems involved could quiet public concern over what seemed to be a heartless act on the part of a nation which champions individual freedom.

The National Association of Evangelists, which is composed of 40 Protestant denominations, responded to the situation with a cablegram to Chairman Nikita Khrushchev. It asked for a guarantee of safety for the group while they are in the Soviet Union and for the necessary permission to leave that country to take up residence in any country of their choice. The NAE offered to help if they wanted to enter the United States.

The cable was signed by Dr. Robert A. Cook, president of the NAE, and Dr. C. N. Hostetter, Jr., chairman of the NAE World Relief Commission.

Reports from Moscow had stated that on January 3 thirty-two Russians from Chernogorsk, Siberia, managed to gain entry to the compound of the American embassy. They told embassy officials that they were evangelical Christians suffering from "religious and other types of persecution." The group included men, women and children. Some of the parents said that some of their other children had been taken from them by the Russian government.

The U.S. State Department took the position that the embassy was in no position to grant asylum in such a case. Nor did the news stories indicate that the group wanted asylum. They only sought assistance in leaving the Soviet Union for some other country.

In a statement, Dr. Clyde W. Taylor, NAE secretary of public affairs, said, "It is difficult for most Americans to comprehend the terrible pressures which are exerted upon believers in Communist countries. However we can associate ourselves with their aspirations for freedom. It is lamentable that our embassy in Moscow could find no further means of assisting these evangelical Christians."

Dr. Taylor also said that "this incident fits the pattern of events developing in the Soviet Union in recent months. There are numerous reports indicating increasing restiveness of Christians in that part of the world because of religious oppression. It is another indication that communism cannot afford a free and open contest of ideas which includes spiritual values."

Other Protestant spokesmen reacted even more critically than the NAE leader. Dr. L. Nelson Bell, executive editor of Christianity Today, said that the U.S. officials in Moscow had acted "hastily and heartlessly" in turning the refugees away. Dr. Mosef Nordenhaug, general secretary for the Baptist World Alliance in Washington, D.C., expressed sympathy for the aims of the Russian Christians and called for an international investigation to see if their religious liberties had been violated. Dr. Billy Graham said it was a tragedy that America "calls itself a Christian nation and yet is seemingly powerless to help so many who suffer loss of freedom."

Realizing the snowballing criticism, the State Department released a section of its Foreign Affairs Manual giving standing instructions for such a situation. The manual states that "a diplomatic or consular officer shall not extend asylum to persons outside of his official or personal household." It does allow, however, that refuge may be granted to "uninvited fugitives whose lives are in imminent danger from mob violence, but only during which active danger continues."

The American embassy in Moscow did tell Soviet officials that it was "most interested in what became of this group, and the resolution of its difficulties."

A newly developed nebulizer is explained to Doss and Bobby Miller (age 10 and 7), brothers suffering from cystic fibrosis, by Dr. Wynne Sharples, Founder and President of the Cystic Fibrosis Research Institute.

Concerning a child killer

There is a calmness to the scene despite the tragedy it portrays. The doctor merely presses a little girl's hand against a chemically treated jelly and watches as the substance turns from red to milky yellow.

Now the doctor knows why the child has been suffering from severe lung infections. He knows why she has trouble breathing. He understands why she is always hungry but cannot gain weight.

She is afflicted with cystic fibrosis, a complex, little-understood disease that is usually fatal.

Somewhere else, another child sleeps under a plastic tent while a nebulizer fills the air with mist that will help to keep him alive a little while longer — perhaps long enough for someone to find a way to cure him.

And in a medical laboratory, a doctor examines and analyses a thick murky liquid that may hold the key to the mystery of cystic fibrosis.

The fight to knock out this puzzling illness is only now beginning to gain momentum. Although about one child out of every 1500 is born with it — some 3000 of them a year in the U.S. alone — doctors didn't even know that cystic fibrosis existed until 1936. Before that time, they mistook its symptoms for those of other diseases.

Doctors at the Cystic Fibrosis Research Institute in Philadelphia, the leading organization dedicated to finding a cure for the affliction, point out that almost every development in the fight against CF has occurred in the past 15 years.

Even the discovery that unusually large amount of salt in a CF victim's perspiration can provide and accurate means of diagnosis wasn't made until 1949. The hand print test is based on this extra salt.

What is CF? Experts at the Institute describe it as an hereditary illness which attacks certain glands, filling the respiratory system with an unnaturally thick mucus which prevents proper breathing and leads to lung infection.

Abnormal mucus also obstructs the pancreas, making it impossible for the digestive fluids to reach and absorb food properly. In addition, the excessive loss of salt from sweat glands can lead to heat exhaustion.

The cystic Research Institute was found less than three years ago by Dr. Wynne Sharples, herself the mother of two CF children. Five years earlier, she had founded the National Cystic Fibrosis Research Foundation, serving as its President for five years. Due to changes in Foundation policy Dr. Sharples resigned to form and head the Institute, which is dedicated solely to research and medical information on the disease.

The Institute is the only research organization with its own laboratories that is devoted specifically to cystic fibrosis. with a coordinated and basic approach to this widespread problem.

One of the basic premises of the Cystic Fibrosis Research Institute is that as much money as possible shall be spent directly on research. The Institute's By-Laws require that at least 85 per cent of contributions go to its Research Laboratories at Temple University Medical Center in Philadelphia.

In an effort to discover what causes the abnormal mucus that clogs the lungs of CF patients, and to find ways to control it, doctors at the Institute's Laboratories are studying the way this mucus is formed. They are also studying new methods of breaking it down. The Institute's Research Director, Dr. Raymond Knauff, heads the research programs which are expected to lead to better means of prolonging the life of CF victims, and eventually to complete control of the disease.

"New ways are being found to help CF children stay alive," Dr. Sharples says. "Although the disease was once considered fatal in the first years of life, antibiotics, mist treatment for relief of lung obstruction, and pancreatic enzymes for digestion now allow about 20 per cent of the patients to reach adolescence and almost five percent to reach adulthood.

Loss of the great majority of affected children, however, shows the desperate need for intensified research in cystic fibrosis."

Dr. Raymond Knauff and assistant prepare to run another of the hundreds of experiments carried out at the Cystic Fibrosis Research Institute Laboratories in Philadelphia. The Institute, which channels at least 85 per cent of its donations into research, seeks a cure for cystic fibrosis, a congenital disease involving the lungs which affects about 3,000 American children a year.

Eskimo Sculptor Acclaimed By National Gallery

A handsome black soapstone head by the Eskimo sculptor, Davidee of Frobisher Bay, was recently acquired by the National Gallery of Canada. It will go on display in Ottawa March 8th to March 31st.

The carving, with its variety of textures — rough fur trim against flat seal-skin hood and smooth polished face, is one of several major works that establish Davidee as a gifted Canadian sculptor.

"Davidee is a frail man; in earlier harsher days, he would not have survived on the land," said Northern Affairs Minister Walter Dinsdale. "His talent developed within the shelter of the Rehabilitation Centre at Frobisher Bay."

Davidee, now 37, was born with a crippled foot; he spent several years of his adult life in hospital with tuberculosis. When he was released he supported his family by hunting in the Port Harrison area of Arctic Quebec, but his feet, toes amputated because of frostbite, were sensitive to cold. At Davidee's request, he and his family were moved to the Rehabilitation Centre operated by the Department of Northern Affairs.

Davidee and his wife moved easily into these activities. Davidee had carved in soapstone before, but his talent had not been fully apparent.

"In a brief period of twelve months, he developed from a competent, interesting carver to a principal carver," said R. M. Hume of the National Gallery, who spent some time with the Frobisher Bay carvers to form an objective opinion of their work at the request of the Deparment of Northern Affairs. "Davidee is a true sculptor; he has a feeling for the stone with its possibilities and limitations."

Mr. Hume said that highly sophisticated work was also being done at the Centre by Josie, 65, a sculptor capable of deep thought. Like Davidee, Josie has a feeling for his medium; in a sense he becomes part of the stone itself.

The work of Davidee, Josie, Henry Evaluakjuke and other Eskimo carvers is identified by name on the igloo tag that is attached to genuine Eskimo carvings. Selected pieces of work from the Frobisher Bay Rehabilitation Centre will be displayed in southern Canada at an open exhibition this spring.

Christians In Russia Suffering Worst Persecution In 40 Years

WHEATON, Ill. (CNS) — Christians in Russia today are undergoing persecution and oppression that exceeds anything practiced over 40 years of Communist domination in that land. This view was expressed here by a Russian gospel broadcaster who asked to remain anonymous so as not to jeopardize his contacts with evangelical Christians in the Soviet Union.

"The recent instance of the Siberian Christians appealing to the United States embassy in Moscow for help from the outside was at once both tragic and heartening," he said. "On the one hand it shows the desperateness of the Christian's plight in Russia while at the same time it reveals drastic measures the Soviet government is taking to stamp out true Christianity."

More than 2,000 evangelical churches have been closed in this most recent drive against Christianity. He cited the instance of one church near Brest-Litvosk which had been ordered to destroy its building. However, when the evangelical believers refused to do so the authorities simply hooked a tractor to each end and tore it apart.

Newer and more subtle types of pressure are being used in the drive against Christianity, the broadcaster said. "The old forms of torture and imprisonment just made martyrs of the Christians and attracted more to the faith. Consequently, carefully calculated efforts are made toward persuasion and conformity to the Communist pattern of life. Old-time pastors are being removed from churches and replaced by new men whom the congregations don't know but are forced to support as best they can.

Many of Russia's Christians are continuing to meet secretly, reports indicate. Christian broadcasts which are beamed to Russia from Europe, Africa, Latin America and the Far East are the most important help that the Christians in the West can share with their counterparts behind the Iron Curtain, he said.

MAGAZINE WARNS AGAINST "MISSIONARY SWINDLERS"

WHEATON, Ill. (CNS) — An evangelical missionary leader has sounded a warning against the public getting bilked by fake religious charities. Dr. Clyde W. Taylor, executive secretary of the Evangelical Foreign Missions Association (EFMA), writing in United Evangelical Action magazine urged an investigation of these organizations to see if they are reliable and ethical.

He reported several instances in which self-seeking individuals set up a missionary organization or religious charity to raise funds and then used them for their own advantage.

Most missionary organizations are thoroughly reliable and worthy of public confidence and support, Dr. Taylor said, but he urged donors to investigate those organizations about which they know little.

He suggested that agencies should be checked to see (1) if they have a reputable board of directors, (2) how they choose and direct their missionaries and national workers, and (3) how efficiently they spend their funds.

Timely Topic

The Christian in Politics

INTRODUCTORY NOTE

For these outlines on THE CHRISTIAN IN POLITICS I have followed a slightly different method than we usually apply in the Christian Courier.

This is done for two reasons.

First, *the material required to present more detailed information on the subject itself than usually. Perhaps this does not make it any easier to make a good essay on this outline, but I do hope that the outline itself has become more clear by this way of procedure.*

Second, *I kept continually in mind that there might be a number of readers of Calvinist Contact who would like to study these outlines, even though they are not making an essay on them for society-use. I hope that I succeeded in making the outline more readable by this different arrangement of the material .*

Author.

I.

WHAT MOTIVATES THE CHRISTIAN TO POLITICAL ACTIVITY?

A. Next month the Canadian people will go to hte polls to vote for a new Federal House of Representatives. Then the Governor-General will try to find the man who will be able to form a Cabinet (a governing body) which will be supported by a majority of the members of Parliament. This procedure shows us a picture of a modern constitutional monarchie, in which the monarch, the Queen, has only a limited influence on the actual political development. It will be the hope of the Queen that the Canadian people will vote in such a way that a democratic government can be preserved for this country.

What a great responsibility has been given to the people!

Should not this responsibility be a strong motive for action, not at least for the Christian Canadian?

B. In the last sentence of point A we touched upon a fundamental principle in connection with our present situation and task.

Is it right for the people to have influence in matters of government?

Not, if the government were "god" and would not be subject to the Law and the Law-order as given by God.

Not, if the people were only willess objects of governmental action, if the people were like clay in the hands of the "State" and its "authorities".

We reject the doctrine of State-absolutism and for this reason we favour a justified influence of the people by means of a House of Representatives upon those who govern us in the name of the sovereign Head of the state.

In the fifth commandment God ordains: "Honour thy father and thy mother". Reformed people have always understood this commandment as to imply: "that I show all honour, love and fidelity to . . . all in authority over me".

There is, however, a graduation in authority. Father and mother have a much more extensive and intensive (a much broader and deeper) authority than the teacher at school, or the boss at work, or the king in his country. The opposite side of this coin shows a greater influence of the people in the affairs of the government and the workers in matters of management, than of the children in the home (this is not to deny that children should be given a certain influence in the home, which must increase according to age).

A strong influence of the people, a certain "enfranchisement" (to enfranchise means to set free from slavery, bondage and to assign freedom, e.g. to vote) is of vital importance for a national state, which — by the usage of a wrong term — often is called a "democracy". (The word "democracy" means government by the people themselves, not freedom of justice, as often is assumed.)

C. But why do we accept this principle? The answer should be, that we accept a **tempering** or mitigation of the power of governmental (the expression is used by Groen VanPrinsterer) because of our obedience and submission to the Word of God.

In order to "prove" we could refer to certain texts of the Bible. Deut. 17:20: "His heart (the king's) be not lifted up above his **brethren** . . .", presents itself readily. One might also refer to Prov. 24:6: "In the multitude of councellors there is safety."

It is this method which is widely practised in this country by many sincere believers. Yet, it exposes us to serious misunderstandings. In our present situation we have to make up our mind with regard to the issue of nuclear weapons (it is **the issue** in the election). It is obvious that, if we were to decide by reference to some isolated texts, used out of the context, we could easily quote texts as "thou shalt not kill" and "whosoever shall smite thee on the right cheek, turn to him the other also" (Matthew 5:39) which would lead to the conclusion that our best choice would be the New Democratic Party as it resists nuclear weapons more emphatically than any other of the political parties (Douglas: "Canada's best contribution to the peace of the world consists in refusing to acquire nuclear weapons for Canada's forces either at home or abroad." (Speech in House of Commons on Jan. 24, 1963.)

We have to be extremely clear on the problem as to how to use the Word of God with regard to our political calling. We should take to heart what Prof. Dr. H. E. Runner once said in Unionville:

> "The Bible does not give directions, but Direction. It is central religious revelation about God, and man in his central relation to God in the midst of the creation-order. The Word of God is directive of all our "goings" just because it is this central revelation about the place and calling of man in the cosmos. I repeat in this connection what I have already said once this morning, **that Christians are desperately in need of a political articulation of the central religious knowledge we have in Jesus Christ."**
>
> (Christian Perspectives 1962, p. 156/7)

Because of the fact that no human authority has received absolute power from God, we believe that the government and the "subjects" both are sub-ject to the law of God. Deut. 17 states pointedly that the king "upon the throne of his kingdom" has to read a copy of the law "all the days of his life" in order "that he may learn to fear the LORD, his God." Magistrate and citizen are both under the law, they are not related as subject and object, but should co-operate in their respective offices in the fear of the Lord.

It is the irony of history that we see that many of those who started out with the idea of the absolute sovereignty of the people paved the way for an equally false absolutism of the State. Man has sold himself body and soul to the state (Groen VanPrinsterer, Ongeloof en Revolutie, p. 157).

D. From the argument in points B and C it will be clear that if the people should influence the executive powers of the state, that they need a form of association and representation.

We all have the task to share in the responsibility of the people with regard to the government (we are free Canadians), yet, it can hardly be maintained that it would be the task of each citizen to go to Ottawa in case an important issue would come up for decision. This would not be justified. The function of the state would disrupt all of society.

It is here that we meet the principle of specialization or particularization of office. We fulfill our responsibility according to a certain design. The Constitution acknowledges a House of Representatives. In order to know what these representatives are going to say in Ottawa, political parties have been established in the nation.

E. If it is right that the issue in forthcoming election is whether or not Canada has committed itself with regard to NORAD (North American Air Defense) and to NATO (North Atlantic Treaty Organization), it is mandatory to find out what the point of view on this matter of the existing political parties really is.

Here we meet two pitfalls.

1) We should not only ask what the stand of each political party is with regard to the main issue, but we should also inquire whether this stand of the party is based on a program of principles or just emerges from the political opportunity of the moment (relativism).

2) Furthermore it should be investigated whether or not the program of principles (sometimes marked as only a "platform") reflects any of the real differences in the opinion of the people, such as spring from the central religious direction of the thoughts of the human heart.

In this connection I like to quote once more from the Unionville Lectures of Prof. H. E. Runner in 1961, as he states: ". . . that land is fortunate whose political divisions mirror the real, and not imaginary or secondary, differences in our human life". (Christian Perspectives 1962), p. 164).

The answer to these questions, however, has to be given in a following outline.

SUGGESTED POINTS FOR DISCUSSION:

1. Evaluate the following statement: "In these countries (the U.S.A. and Canada) the parties were (are) at least impartial toward religion, they were (are) even pro-Christian in a vague sort of way. The situation here does not aid in convincing Christian that a distinctive Christian political party is necessary" (quotation from Guidebook, no. 1 for Young Calvinist Clubs, p. 52). Cf. also the following statement of Dr. W. Spoelhof, President of Calvin College: "The American political parties . . . do not **divide** but **unite** men of conflicting and contrary principles and ideologies . . . The party programs must therefore of necessity be general, because no party can afford to affront a large block of interests if it wishes to win an election. Fixed dogma, rigid adherence to a body of principles, and a consistently-adhered-to permanent program are foreign therefore to our party system." (In Calvinism and Political Action" in **God-Centered Living**, see also Christian Perspectives 1962, p. 250/1).
2. What do you think of the objection against Christian political thinking that the Christian is to preach the Gospel and not to become involved in politics? They say that the Gospel is not a textbook for politics.
3. Others say that even Christian revise their program of political principles. Are these principles subject to changes? Does it indicate that also a Christian political party would be led by the immediate situation and by opportunity?
4. Some have made the criticism of Christian political action that it will estrange the unbeliever even more from the Christian faith. Is it not the best thing to do that we ackowledge the fact that we live in a secularized world (a world which does not live according to God's law) and that we can only expect to make any contact at all with the unbeliever by a policy of solidarity? Or is this only expressing the thought: If you cannot beat them, join them?

Literature: Christian Perspectives 1962.
The Bible and the Life of the Christian.

Number Thirty-two of a Series

Complications

by Ineke Parlevliet.

January 1945

It had not been Dick's intention to keep secret how matters stood with him that previous evening. He had planned to inform his relatives about it after his "little" nap. Now, waking up a day later, he still had to face the difficulties and do something about them quickly. Feeling much better, although his feet still ached, he went downstairs and was surprised to see his mother walking around in her housecoat. "Your return was just what the Doctor ordered, Dick," she smiled. "I'm not a 100 percent yet, almost 75! Have a look and see who is in the office. Your father came in half an hour ago!"

"Dad? Is . . . is that not dangerous? Is he going to stay?"

"He does not know yet, but you see now that Bandering is dead, he . . ."

"Bandering dead? What happened to him? You never wrote me . . ."

"He has been murdered, Dick. The day after . . . eh . . . well, when we got that terrible news. I'll tell you about it later. First, we want to hear your story; let's go into the room."

Mr. van Dongen appeared from the office and came with outstretched arms towards Dick. "How happy I am to see you, son! I could not stay with the Boersen's any longer. They are very nice people, but I just could not suppress my desire to be home again. So here I am, what ever may come of it. When Albert cycled all the way to the Boersen's yesterday afternoon, I made up my mind to return home. I had to see you for myself and at the same time I was anxious to find out if this hospital was running efficiently. When did they release you, Dick?"

Dick and his father went into the livingroom, followed by Mrs. van Dongen and the rest of the family. Even Annelies joined them with a blanket wrapped around her. Dick sat down and then answered his father's question: "I'm not really released, you see. I have to go back to the camp today . . ."

"What do you say?", his mother asked increduously. "You have to go back? How come you are here then?"

"I tell you the whole story," Dick said. "Four days ago I was transferred from Utrecht to the labour camp in Amersfoort. That's not the concentration camp you were in, Dad. This camp is less severe and mainly for boys and men who have refused to work for the Germans. Well, they sure teach you how to work there. Yet it was much better than being in that stinky, small cell the whole day. It was a blessing to see the sun again and to smell the fresh air. Anyway, although I preferred this way of living to that in Utrecht, I can't say that I felt happy there. The food was terrible, the work back breaking and the barracks icy cold, besides that, I could not stand the sight of those Mofs any longer after what happened in Utrecht . . . Besides I wrote you that I was not going to lift one finger for those villains if I could help it. And I meant that. My shoes were worn out, I had no boots, no warm overcoat and no toothbrush — to speak of a tiny thing, but it's punishment to have to do without and no extra underwear, well, in fact nothing. I was freezing day and night. One of the guards seemed a reasonable guy for a Mof. He was quite young and looked as if he hated this war as much as I did. He treated me like a human being and not as dirt. He liked to talk about his family and hometown in Germany, and when I told him that I had once visited there, he was delighted. I believe that this chap was dying of home sickness. A couple of days later I asked him if I could go home to pick up some decent clothing and shoes. I was almost sure that he would refuse to give his permission. To my great surprise he said I could have two days off, but had to promise I would return. He kept my watch and pen, money and signet-ring as a guarantee. Before the fellow had time to change his mind, I was on my way, without breakfast or anything. I took the back roads, because I didn't want to draw the attention of passing soldiers on the road with my bald head. It took me nine hours to walk down. I never stopped for a rest, knowing that if I did I would not have the courage and strength to get up again. Well, that's how I came home. I have to be back tonight before 7 p.m., but I'm not going, of course."

Everybody agreed with him. "What are your plans, Dick?", his father wanted to know.

"I guess I'll have to dive again. I thought the best thing to do is to try to go to Wieske, if I can cross the Yssel. The trouble is that I have to clear out today. They may come after me, if I don't show up tonight. But with these blisters on my feet I won't get far. And then of course I have to find a way to cross that river. I beg to recommend myself for some helpful suggestions."

No one had any, however, and if they had had one, Uncle John would have been with his relatives in Drenthe long ago. A long discussion and changing of ideas took place, but nothing was achieved by it. Finally Mr. van Dongen got up. "Listen," he said, "you can't stay home Dick and neither can I. If those Germans come for you tomorrow, they will gladly take me in your place, especially as they have been after me for almost two years now. I'll find a place for you right now. Maybe you can go back to Doornbosch for the time being. In the meantime I will make inquiries about transportation for you to Friesland. Velthuizen, the common carrier may know a way out. Don't wait for me at lunch time, but do keep something to eat for me."

Mr. van Dongen left, while Dick related his experiences in Utrecht to the others. "I know that God saved me," he concluded, "but by means of others. If those six men had only said one wrong word, I would have been killed, too. But they must have kept their mouths shut in spite of those beastly hearings. They were heroes . . . It's like a horrible nightmare, but nonetheless reality. Do you have any news about Mrs. Bloem, Mom?"

"Nothing at all, Dick. We don't even know where she is. Mrs. Vroom has been picked up, too. I don't think you know this. Her husband still seems to be in hiding. What happened to Mr. Vroom's other employee? Was he released?"

"I have no idea, mother. I never had a chance to talk to him or the others at the time. Perhaps he has been sent to some work camp. Tell me, who is taking care of the Bloem's children? And what happened exactly to Bandering?"

Mrs. van Dongen told Dick about it.

It was almost suppertime when Mr. van Dongen came back. "I have very good news," he said. "It took me quite a while, a lot of talking and a good suit in payment, but I found someone, who will take you across the Yssel. I don't know this fellow but Velthuizen told me that I could trust him. His name is Molenaar and he's the kind of man who's not fish or meat, you understand what I mean by that. He's anti-Nazi, but if he can make a few bucks by working for the Germans, he will do it. Now this man has to go to Groningen tomorrow to get a load of potatoes for the Orts-kommandantur. He is willing to take you with him, Dick, but as he only has one permit for himself and the truck, he has to hide you. He plans to take empty barrels with him, for the potatoes on his way back. He's afraid that they will freeze. You can hide yourself between the barrels and as soon as he nears a control-point, you crawl into one of them. Molenaar has good hopes that he can get you across the Yssel this way. He leaves tomorrow morning at seven sharp, but can't pick you up here, of course, so I arranged with him that you stay overnight at his place. You must be there before 7.30 tonight."

"Thanks a lot, Dad. That's real fast work! What an outcome to drive to Groningen instead of walking! I won't have much trouble to go from there to Friesland. I feel like Hugo de Groot escaping in his book-case!", he laughed.

"Are you sure, Dolf, that you can trust that man?", Mrs. van Dongen asked her husband a bit worried.

"As I told you, I don't know the man personally, but I'm sure that Velthuizen would not have recommended him to me if he was not reliable. We have to take this opportunity. There is no other choice, as far as I can see."

(To be continued.)

TORONTO DISTRICT HIGH SCHOOL ASSOCIATION

MEMEBERSHIP SAID "YES" TO GRADE 9 AND 10 IN SEPTEMBER 1963

February 26, 1963 will be an historic date for the Toronto District High School movement.

On this evening a meeting was held in the Second Christian Reformed Church in Weston. Mr. Klein from the Hamilton Christian High School showed us, by way of slides, the start and development of the Hamilton High. We were all impressed by what is being done by Hamilton and we were again reminded of the great importance of Christian secondary education. It was evident from what we heard and saw, that God has richly blessed the work of faithful people in this area.

The Board of the Toronto District came to the meeting, which was very well attended, with a well prepared plan and budget to start grades 9 and 10 in September 1963, and if possible in 1964 grade 11 and in 1965 grade 12. The board hopes to have its own building in September 1965.

The financing of this project will be mainly taken care of by a "quarter" action to be organized within the next few months.

Each family and each single independent person will set aside 25¢ per week; the savings will be collected every three months. The amount of money received in this way will be sufficient to start grade 9 and 10 and to build the facilities required in 1965.

Each quarter your "quarters" will be collected. In this way, the board feels everyone will be able to take part in the plans and at the same time provide the necessary funds to carry out the plans.

The proposal was adopted by the meeting with a great majority; only a few could not agree with the plans. We had a very good meeting and it was felt that many in the district, also those who were not present, are behind the board and ready to work together.

The board asked for full cooperation in this matter.

It was a good evening and a good decision. May God bless the plans and may He make us all willing to do what is asked from us.

It is a great privilege to work in this part of His Kingdom, let us all realize this.

P. Speelman

TEACHERS WANTED

HOLLAND MARSH, ONT.
In immediate need of a

QUALIFIED TEACHER

for grades 3 - 4 for present schoolyear. Also qualified teacher for grades 1 - 2, and qualified teacher for grades 3 - 4 for te 1963-64 schoolyear. Please send applications or requests for more information to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

QUALIFIED TEACHERS

needed to fill expected vacancies in all three departments of grades 1 - 10. Address: Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

THE CALVIN CHRISTIAN NATIONAL SCHOOL SOCIETY OF KINGSTON, ONTARIO

will be in need of

A PRINCIPAL
AND
2 TEACHERS

Applications to be sent to:

Mr. J. Hoekstra,
90 Hatter St., Kingston, Ont.

The TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL will be in need of a

PRINCIPAL

Requirements: B.A. degree, preferably experienced as teacher and/or principal.

And a TEACHER for the following subjects: Bible and Church History, Science, Mathematics, Geography, History, English.

Applications to: Mr. S. J. Reinders, 11 Pakenham Drive, Rexdale, Ont.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A QUALIFIED TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given by the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

The Brantford Christian School Society, Brantford, Ontario, opens their school September, 1963 and requires

A PRINCIPAL AND A TEACHER

To those applicable please write or phone collect: J. Balyns, 56 Proctor Ave., Brantford, Ontario. Phone: 753-9943.

The Thunder Bay Christian School Society, Fort William, Ont., is in need of

A THIRD TEACHER

for the schoolyear 1963-64. Letters of application or information to be sent to the Secr. T. Bakker, Hymers, Ont.

Calvin Memorial Christian School in Ct. Catharines will be in need of a

PRINCIPAL AND TWO TEACHERS

for the schoolyear 1963-1964. One teacher for grade I or other primary grade and one for the intermediate grades. Apply to: A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

Immanuel Christian School of Aylmer is in need of

A TEACHER

for grade one and two. Applications, stating age, qualifications and references may be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, R.R. 1, Aylmer, Ont.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL OF BROCKVILLE, ONTARIO is in need of

A TEACHER

for grades 3, 4, and 5. Approximately 35 pupils for the 1963-64 term. Applications to be sent to: Mr. D. Weima, Sec., R.R. 3, Brockville, Ont. Phone DI 2-7298.

The Calvin Christian School of Hamilton

IS IN NEED OF

2 TEACHERS

Send applications, stating qualifications, to:
Mr. L. Witvoet, 38 Malton Drive, Hamilton, Ont.

Sarnia Christian School, Inc.

The Schoolboard invites

QUALIFIED TEACHERS

who would like to serve on the staff of its school te send their applications stating full particulars to the Principal Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

Ontario Alliance of Christian Schools

The Annual Springmeeting

WILL BE HELD ON

May 11, 1963

Place will be announced later. School boards who want certain matters to be discussed should send these as soon as possible to the secr. E. D. Hielema, 108 Haig Street, St. Catharines, Ont.

Chatham Calvin Christian School is in need of

3 TEACHERS

due to expansion, beginning September. Modern school, pleasing working conditions. Applications and inquiries may be addressed to John Tolsma, R.R. 5, Chatham, Ont.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

Dundas Christian School will need

2 TEACHERS

for the 1963-1964 schoolyear. One for the intermediate grades and one for the lower grades. Experience preferred. If interested please contact Mr. J. Stronks, Principal, % Dundas Christian School, R.R. # 2, Dundas, Ont.

The Ladner Christian School is in need of

A TEACHER

for the medium grades 3 - 5 for the coming schoolyear. Kindly send your application to Mr. W. Luymes (secr.), 6819 River Road, R.R. 3, Ladner, B.C. S.W.

The Athens Chr. School is in need of a

PRINCIPAL

for the schoolyear '63-'64. Grades 5, 6, 7 and 8. Applications with references may be sent to the Secretary: J. Vander Kloet, R.R. 1, Delta, Ont. Phone Athens 924-2362.

The Duncan Christian School will be in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the lower grades for the 1963-1964 schoolyear. All information wanted will gladly be given by the secretary: H. D. Dykema, Box 11, Cowichan Station, B.C.

The John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ont. needs a

QUALIFIED TEACHER

Please address inquiries or letters of application to John E. Top, Principal, Box 27, Fruitland, Ont.

JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL BRAMPTON, is in need of

2 Qualified Teachers

for grade 1B and grade 2. Due to increased enrollment. Send applications to: Mr. T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

SEARCH FOR WORTHY SUCCESSOR

of Mr. J. Stadt Sr., retiring principal of the Calvin Christian School in Victoria, beautiful capital of British Columbia.

Please write for information to the secretary:
S. Wolters, 4244 Quadra Street, Victoria, B.C.

The "TIMOTHY CHRISTIAN ELEMENTARY SCHOOL" of BARRIE, ONT., will be in need of a

PRINCIPAL AND TWO TEACHERS

for the 1963-1964 season. Experienced teachers preferred. Please send all correspondence to the Secr. Bert Schaly, R.R. # 1, Thornton, Ont.

The JOHN CALVIN SCHOOL of STRATHROY, ONT. will be in need of

A TEACHER

Male or Female, for the 1963-1964 season.

Please send your letters to the Secretary: J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

VRAGEN BETREFFENDE CANADA

Calvinist-Contact is gaarne bereid vragen van lezers te beantwoorden, zolang deze vragen betrekking hebben op Canada in het algemeen en toestanden in Canada, die een groot deel van haar lezers raken. De antwoorden zullen verstrekt worden door Canadian Scene.

1. **Vraag:** Ik ben bezig de immigratiepapieren in te vullen voor mijn broer, die naar Canada komt. Deze broer heeft drie kinderen, allen beneden de 16 jaar. Nu vraag ik me af of hij ook in aanmerking zal komen voor kindertoeslag als hij hier is.

Antwoord: Wanneer Uw broer met zijn kinderen in Canada komt wonen heeft hij recht op zg. "Family Assistance", dat is een maandelijkse uitkering van $6.00 voor ieder kind onder de 10 jaar en $8.00 voor ieder kind tussen 10 en 16. Aanvragen daartoe moeten worden gedaan bij het Department of Citizenship and Immigration, en het aanvraagformulier, dat een nieuwe immigrant met een gezin ontvangt, moet zo vlug mogelijk ingestuurd worden.

2. **Vraag:** Ik ben Canadees staatsburger en woon met mijn vrouw in New York. We hebben een 18 maanden oude zoon, die in New York geboren is. Nu heb ik gehoord dat ik aanspraak kan maken op het Canadees staatsburgerschap voor mijn zoon. Hoe moet ik dat doen?

Antwoord: Er is een bepaling in de Canadian Citizenship Act, die zegt dat een kind, dat buiten Canada geboren wordt in het gezin van een Canadees vader, kan worden ingeschreven als Canadees staatsburger. Wanneer dit niet gedaan wordt voor het kind 2 jaar oud is, is hiervoor de toestemmnig nodig van de Minister of Citizenship and Immigration. Stel U in verbinding met Uw dichtstbijzijnde Canadese consulaat in de V.S, waar U een aangifteformulier kunt verkrijgen.

3. **Vraag:** Wanneer hebben Canadezen voor het eerst deelgenomen aan een oorlog overzee?

Antwoord: In 1884 zond Canada een contingent "voyageurs", Frans Canadese bootslui, om de Gordon Relief Expedition over de watervallen van de Nijl te helpen. Dit was de eerste maal, dat een officieel georganiseerde groep Canadezen deel nam aan een oorlog in het buitenland.

4. **Vraag:** Kunt U mij vertellen hoe men de inlichtingen betreffende de etnische groepen verkregen heeft bij de laatste volkstelling in Canada? Welke zijn de vijf belangrijkste groepen?

Antwoord: Deze inlichtingen werden verkregen door bij de laatste volkstelling van 1961 aan iedere persoon de volgende vraag te stellen: Tot welke etnische of culturele groep behoorde U of Uw ouder (aan de man's kant) toen U of hij naar dit werelddeel kwam? De taal die op dat tijdstip gebruikt werd door hem of de betreffende voorouder, bepaalde tot welke etnische groep hij behoorde. De cijfers voor de vijf voornaamste groepen in 1961 waren als volgt: Britse eilanden 7.996.669; Frans 5.540.346; Duits 1.049.599; Oekrainisch 473.337; Italiaans 450.351.

5. **Vraag:** Wie heeft de eerste school opgericht aan de Canadese Noordpool?

Antwoord: Dat was een Deen, Kris Klengenberg, die op 15-jarige leeftijd het huis verliet om de 7 zeeën te bevaren. Hij trouwde met een Eskimo meisje uit Alaska en leefde zelf als een Eskimo. Later verhuisde hij naar Victoria Land in het Canadese Noordpoolgebied, werd Canadees en opende een handelspost. Voor de opvoeding van zijn eigen kinderen en die uit de buurt richtte Klengenberg de eerste school in het Hoge Noorden van Canada op.

PREDIKANTEN-CONFERENTIE

Naar wij vernemen zullen de predikanten van de Christian Reformed Church in Oost-Canada op 16 April a.s. samenkomen in "the Eastern Canada Ministers' Institute 1963".

Sprekers zullen zijn Dr. R. Kooistra van Trenton, Ont., met het onderwerp "Church and Culture" en Prof. Dr. W. Stanford Reid van Montreal (McGill University) met het onderwerp "Church and State".

De conferentie zal worden gehouden in de Rehoboth Christian Reformed Church aan de Burnamthorpe Road te Toronto en zal om 9.30 v.m. aanvangen.

Schrei niet, in nacht en eenzaamheid verloren,
want hoe het lijkt, je bent toch niet alleen,
er is een hart, dat naar je klacht wil horen,
en troostend zich wil wenden, naar jou heen —

verschuil je niet, als een ziek dier in vrezen,
en doe niet moedeloos je ogen dicht,
luister, als men je uit Gods boek komt lezen,
dat je terug leidt naar het wondere licht —

we weten wel: zo kon je niet meer verder . . .
(en voor wie is het vreemd verdwaald te zijn?)
maar laat je vinden door de goede Herder,
die je genezen wil van al je pijn —

je bent niet zonder doel . . . je bent verkoren
om in de vreugde van Zijn dienst te staan!
kom, schrei niet langer, in de nacht verloren:
door ónze eenzaamheid is Hij gegaan.

Tini Van Ameyde.

Een Noodzakelijke Bezinning

door Rev. P. M. Jonker

Het probleem van de arbeidsverhoudingen in Canada is voorlopig nog geen museumstuk, en zal het trouwens ook wel nooit worden. Gerechtigheid en vrede zijn goederen, in uitzicht gesteld voor de nieuwe aarde, als de macht der zonde definitief zal zijn weggevaagd door Gods eigen hand. Zolang die situatie uitblijft roept het probleem op tot de strijd.

We zijn daar — en hier moet het Bijbelse "van nature' 'er maar bij — maar matig mee ingenomen. Strijd brengt altijd ontbering, gevaar en vermoeidheid mee. En vooral wanneer de strijd zo lang duurt en de overwining of, meer bescheiden, de wapenstilstand, een voorlopige dan wel te verstaan, nog zo ver weg schijnt, dreigt een lome vermoeidheid over ons te komen, die de visie ter wille van de realiteit doet vergeten. De contouren van het rijk van Christus (de visie) gaan ineenvloeien met de lijnen van een veelszins on-christelijke maatschappij (de realiteit), en we beginnen er het meest voor te voelen de zaak maar te nemen zoals die is, ondanks wat tegenpruttelen tegen veel dat ons niet aanstaat, en om ons er maar niet al te druk meer om te maken en al existerend er het beste maar van zien te maken.

Een gevaarlijke situatie. Een krachtige hand die je dan bij de schouder grijpt en een stem die je op de man of vraagt: Zeg, zie je nog wat anders dan geld verdienen en er goed van zien te leven?! — is dan hard nodig. En in dit opzicht heeft Rev. E. L. H. Taylor, tot voor kort predikant in de Anglican church te Caledon East, Ont., in de rede die hij op de 1962 Annual meeting van de C.L.A.C. gehouden heeft, ons een uitnemende dienst bewezen. Deze rede is intussen in de vorm van een keurige brochure uitgegeven onder de titel "Why work? The Christian answer." *).

Alleen al om het brede materiaal dat Rev. Taylor, die intussen naar Engeland vertrokken is, aanvoert in de eerste 12 pagina's om de Bijbelse conceptie van de waarde van de menselijke arbeid aan te tonen, is de brochure al meer dan waard om gelezen te worden.

In korte maar duidelijke trekken laat Rev. Taylor vervolgens zien welk een geweldige omkeer in de waardering van de menselijke arbeid is ontstaan door de industriele revolutie, de invoering van de machine in het productie-apparaat: "Men and women today have become reduced to the level of slaves of the machines they tend". In veel bedrijven is de afstand tussen de arbeider en het eind-product dat het bedrijf produceert zó groot geworden, dat een innerlijke relatie tussen die twee niet meer bestaat.

De situatie vóór de invoering der machine, waarin een arbeider zijn dienst opzegt, omdat het product dat zijn baas maakt een prul is en niet waard om gemaakt te worden, en hij niet mede-verantwoordelijk wil zijn voor die rommel, is in onze maatschappij bijna ondenkbaar.

Op het eerste gezicht lijkt deze ontwikkeling een min of meer noodwendig gevolg van de vertechnisering van de productie. Toch is dat als zodanig niet juist. Dat de afstand tussen arbeider en eind-product veel en veel groter geworden is, is niet te ontkennen. En dat deze ontwikkeling geen retour kan nemen is ook buiten twijfel, en ,wat de mechanisering zelf betreft, zelfs niet gewenst. Ook de mechanisering in het productie-proces kan en moet gewaardeerd worden als een gave van God om meer vreugde te brengen in het leven der mensen. Maar dat er een demonisch fatalisme, een noodlot dat niet meer te keren is, over de arbeider gekomen zou zijn, is zeker niet juist. Zoals de zonde in het algemeen geen noodlot mag heten, dank zij de overwinning van Jezus Christus onze Here.

Uiteindelijk is deze hele ontwikkeling een product van de mens zelf, van het scheef-gegroeid zijn in zijn verhouding tot het werk en de middelen der productie. En dat zowel van de zijde van de werkgevers als de werknemers. En juist omdat de eerste oorzaak in de mens zelf gezocht moet worden is het een bijna onmogelijke taak om in deze visie op en waardering van mens, arbeid en productie-middelen een verandering ten goede te brengen.

Deze noodzakelijke bezinning en correctie zal er moeten zijn zowel aan de zijde van de werkgevers als van de arbeiders. Als Rev. Taylor in het tweede deel van zijn brochure gaat wijzen op de "Restoring meaning to work" begint hij met de "management", m.i. volkomen terecht. "The greatest need of our modern industrial society is to make industrial employment something, which is, and is seen as, an essential part of a satisfactory human life".

Deze gigantische taak kan niet volbracht worden op de zeer beperkte sector van het vormen in de verscheidene bedrijven van zúlke "bargaining units", die onderhandelen op de basis van de beginselen van het Woord des Heren. Als Rev. Taylor dan ook de C.L. A.C. ten sterkste aanbeveelt als een organisatie waar alle christenwerkers zich bij dienen aan te sluiten ,dan ziet hij de taak van zulk een organisatie veel breder. De volle omvang van die taak is niets minder dan een appèl aan de Canadese natie voor zover het de gedechristianiseerde verhoudingen tussen mens en arbeid betreft, om terug te keren tot het enig fundament waarop het sociale leven gebouwd kan worden, "de Wet en de getuigenis".

Geen wegen kunnen daartoe onbeproefd blijven om onze volksgenoten van deze dringende noodzaak te overtuigen. Klemmend is het beroep van de schrijver op het geweten als hij zegt:

> "No true Christian can tolerate any longer the godless situation now exisiting in Canadian and American labour relations. We are sick and fed up with the constant appeal for us to remain tolerant whilst the advocates of tolerance and religious neutrality indulge in the most disgraceful exhibitions of intolerance, nay even of brutish savagery, and behind the facade of neutrality seek to forge the bonds of socialistic slavery in the totalitarian formation and organization of Canadian society."

Dat inderdaad het streven tot een totalitaire uitbouw van het "unionism" geen hersenschim is werd nog zeer onlangs duidelijk uit een betoog van William Dodge, executive vice-president van het Canadian Labour Congress, een organisatie die op politiek gebied de beginselen van de New Democratic Party voorstaat, in welke rede hij een lans brak voor een grotere autoriteit van deze overkoepelende organisatie.

En op hetzelfde "educational seminar", onder auspicien van de C.L.C. te Niagara Falls gehouden, heeft een andere functionaris zijn bezorgdheid er over uitgesproken, dat het groot publiek weinig respect meer heeft voor de leiders van de unions. Integendeel, zij worden veelal beschouwd als in Cadillacs rondrijdende verschrikkelijke mensen.

Zijn remedie na deze scherp gestelde diagnose van de zijde van het publiek, vraagt ge? Volgens het persverslag niets meer dan "a new approach to public relations is needed, one worthy of the very best advertising psychology." Hetgeen in voor ieder begrijpelijke taal neerkomt op: meer zand in de ogen strooien. Geen aanwijzing van het werkelijke kwaad. Geen pleidooi voor eerlijkheid en oprechtheid, voor het herstel van de arbeider als mens in de arbeidsverhoudingen.

Deze dingen zijn het die de bezinning waartoe Rev. Taylor dringt in deze brochure zo noodzakelijk maken. Het gaat niet slechts om een wederzijdse benadering tussen werkgever en werknemer aan de "bargaining table" vanuit de beginselen van het Woord van God, al is dát uiteraard in de eerste plaats de bemoeienis van een christelijke arbeiders - organisatie. Uiteindelijk gaat het om veel meer, namelijk om de fundamentele herwaardering van de mens als schepsel Gods, de mens, zoals hij temidden van stalen machines, koers-tabellen en wereldmarkt statistieken dreigt gereduceerd te worden tot een nog wel onmisbare, maar toch uiterst geringe factor in de berekening van de economische mogelijkheden.

Nogmaals, een gigantische taak, ongetwijfeld. Maar er zou al veel gewonnen zijn als althans alle Christus-belijders dat wat op het spel staat scherp zouden zien. En daartoe wil de brochure van Rev. Taylor een uitnemende dienst bewijzen.

---

*) *Why Work? The Christian Answer. A case for Christian Labour Unions" by Rev. E. L. H. Taylor, M.A. (Cantab.) L.Th., published by the C.L.A.C., 90 Hadrian Drive, Rexdale, Ont.*

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $4.00 opstuurt.

ONZE UITGEBREIDE LIJST

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE
Een verkorte en toch zo getrouw mogelijke weergave van Calvijn's Institutie, welke in 1536 voor het eerst werd gepubliceerd in het Latijn en daarna in verschillende talen en vormen is verschenen.

DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
De Apocriefe boeken zijn voor velen onbekend en moeten natuurlijk onderscheiden worden van Kanonieke, welke door Goddelijke inspiratie geschreven zijn. Toch is het interessante literatuur.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
Op buitengewone begaafde wijze geeft Dr. J. H. Bavinck in dit boekje een psychologische tekening van figuren uit het Nieuwe Testament, die met Jezus in aanraking kwamen.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
Een gesprek met Jehova's getuigen schijnt voor velen moeilijk te zijn. Het is ook beter het te vermijden, tenzij men goed op de hoogte is wat Gods Woord ons leert ten opzichte van hun dwalingen. Dit boekje is een uitnemende gids.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila.
Mensen die gezonde humor kunnen waarderen houden van de boeken van Ds. Voila. In de regel gaat het over belevenissen van Dominees en kerkmensen.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.